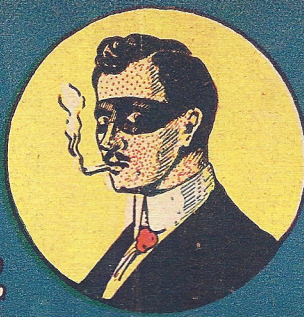

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 32

De blauwe dood.

10 cents.
België 25 cent.

„Ge wilt ons dus afpersen!“ riepen de oude man en het jonge meisje op verschrikten toon.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE BEKROONDE SCHOONHEID.

Het had verschillende maanden geduurd, voordat John Raffles onder de zorgvuldige behandeling van Charly Brand van zijn laatste avontuur in Indië was hersteld.

Wonderschoone herfstdagen hadden zij, ver van de menschen, in het kleine Schotsche badplaatsje doorgebracht.

Opnieuw versterkt naar lichaam en geest keerde Lord Lister naar Londen terug, waar hij een huis betrok aan de Trinity Square, dat hij had gehoord onder den naam Lord Randolph.

Zij bevonden zich sinds twee dagen in Londen en zaten gezellig aan hun ontbijt, toen de secretaris zijn vriend een courant gaf met de woorden:

„Dat is inderdaad de mooiste vrouw, die ik ooit heb gezien.”

John Raffles keek vluchtig naar het portret, dat in de courant werd gepubliceerd en een droevige glimlach vertoonde zich op zijn gelaat.

„De mooiste vrouw, mijn beste Charly, is voor iedereen die, welke hij bemint.”

„Je hebt gelijk,” antwoordde zijn vriend en op dit oogenblik bedacht hij, dat hij een nauwelijks genezen wonde in het hart van den Lord pijnlijk had aange-raakt.

John Raffles verzonk in stil nadenken en Charly

Brand zag aan hem, dat zijn gedachten ver van Londen waren. Daarom deed hij al zijn best om zijn vriend niet te storen en verdiepte zich weer in de courant.

Hij begon het artikel te lezen, dat nadere bijzonderheden omtrent de mooie vrouw behelsde.

Het betrof een wedstrijd, georganiseerd door de Londensche „Times”, wie wel de schoonste vrouw in Engeland was. De jury had aan het origineel van het portret den eersten prijs van duizend pond sterling toegekend.

Plotseling keek John Raffles zijn vriend aan en vroeg terwijl hij een cigarette opstak:

„Hoe heet de dame?”

„Miss Evelin Bonn, een tooneelster. Waarom vraag je dat?”

„Ik moet haar ergens gezien hebben. Geef mij de courant nog eens.”

De secretaris voldeed aan zijn verzoek en Raffles keek eenige minuten onderzoekend naar het portret.

„Een eigenaardig gezicht,” sprak hij, „het verradert geen gunstig karakter. De wenkbrauwen zijn merkwaardig recht geteekend, de neuswortel iets te dun, de kin te gevuld. Het is het portret van een oplichtster of van een nog gevaarlijker persoon.

„Ik begrijp niet, hoe de jury den eersten prijs heeft

kunnen toekennen aan een dergelijk persootje. Men moest liever op het karakter letten dan op uiterlijkheden."

Hij stond op en maakte zich gereed om uit te gaan.

„Mag ik je vergezellen?" vroeg Charly Brand.

„Lord Turkington verwacht mij, om met mij een pas door hem gekochte nieuwe auto te probeeren. Ik weet niet, of je hem welkom zult zijn." — —

Een uur later bevond John Raffles zich bij zijn nieuwen vriend, Lord Turkington, met wien hij zeer intiem was geworden door het avontuur in Indië. *)

Nauwelijks had de Lord hem begroet, of deze toonde hem reeds in de courant het portret van Miss Evelin Bonn.

„Dat is de mooiste vrouw," riep Lord Turkington, „die ik ooit heb gezien. Ik zou dolgraag kennis met haar willen maken."

„Een gevaarlijk vuur, waaraan gij u zoudt kunnen branden," antwoordde Raffles, „voor zulk een vrouw geraakt men niet in vervoering. Die bekijkt men zooals men een mooi costuum of een briljant beziet.

Dergelijke vrouwen kunnen den man, dien zij in haar netten vangen, het leven kosten en ik vind, dat het leven van elken man, zelfs dat van den eenvoudigsten werkman, meer waarde heeft dan dat van een vrouw, die door het toeval met groote schoonheid is bedeed."

„Kom, kom," antwoordde Lord Turkington, „gij schijnt, sinds gij in Indië zijt geweest, een vrouwenhater te zijn geworden."

„Geenszins," sprak Lord Lister met een smartelijken trek om den mond, „ik acht en vereer elke vrouw, die een goed karakter heeft. Maar ik veracht degenen, die, alleen omdat zij een schoon uiterlijk hebben, denken, dat de mannen geschapen zijn om schatten voor haar

te verdienen, opdat haar schoonheid in een geschikte omlijsting geplaatst kan worden.

Dergelijke schepsels zijn nutteloos in de wereld. Even nutteloos als een schoone maar giftige bloem."

„Zijt gij een vijand van elke schoonheid? Het schoone heeft ook een doel."

„Zeker," antwoordde Raffles, „maar niet de schoonheid van den vorm, wel de innerlijke schoonheid.

Ik blijf bij mijn meening, Lord Turkington. En daarom waarschuw ik u als oudere vriend. Blijf deze schoone vrouw ver tuit den weg, want gij zoudt anders uw ondergang te gemoet gaan."

„Het is merkwaardig," sprak Lord Turkington, „reeds een uur lang, sinds ik het portret in de courant heb gezien, zie ik het beeld van deze vrouw onophoudelijk voor oogen. Ik heb reeds een brief geschreven aan het adres van Miss Evelin Bonn, dat in de courant vermeld stond, waarin ik haar vroeg, wanneer mijn bezoek haar aangenaam zou zijn."

Raffles stak een cigarette aan en staarde de blauwe rookwolkjes na, terwijl hij sprak:

„Het is ten slotte ook eigenlijk hetzelfde, op welke wijze men zich voorbereidt op de eeuwigheid. De eene doet het door spel, de andere door alcohol, een derde door de vrouw, weer anderen door zorgen en arbeid. Het slot is toch altijd hetzelfde. Wij moeten maar bedenken, dat er op een goeden dag een eind aan komt.

Het voornaamste voor een mensch is, dat hij op zoo weinig mogelijk onbeschreven bladen in zijn levensboek heeft terug te zien."

Lord Turkington lachte:

„Sinds gij uit Indië zijt teruggekeerd, zijt gij een filosoof geworden."

„Op het oogenblik stel ik het allermeeste belang in uw nieuwe auto," antwoordde Raffles, het gesprek afbrekend.

„Ja", knikte Lord Turkington, „ik zou bijna het doel van uw bezoek vergeten. Kom, laat ons de auto eens gaan probeeren."

*) Zie deel 29: „Het Indische Raadsel".

TWEEDE HOOFDSTUK.

EEN UITDAGING TOT EEN DUEL.

in het weelderige boudoir van een villa in het Regentpark lag Miss Evelin Bonn op een met een ijsbeer-vel bedekte divan, gehuld in een wonderlijk Japansch morgenkleed. Zij keek met half gesloten oogen naar een ouden man, die voor haar zat en die met halfluide stem den inhoud voorlas van verschillende brieven, die met de ochtendpost waren gekomen.

„Dear Lady!” las hij. „Verrukt over uw wonder-schoon portret verzoek ik u, de eer te mogen hebben, kennis met u te maken.

LORD RICHARD TURKINGTON.”

De oude wachtte even en keek degeen, die voor hem lag, eenige minuten aan.

„Wie is dat?” vroeg de diva eindelijk, terwijl zij geeuwde.

„Een der rijkste en voornaamste Peers van geheel Engeland,” antwoordde de oude. „Ik geloof, dat wij niet noodig hebben, de andere brieven te openen. Lord Turkington weegt op tegen de geheele verdere correspondentie. Het is de moeite waard om kennis met hem te maken.”

„Schrijf hem dan.”

De oude man stond op.

„Wanneer wil je hem ontvangen?”

„Hedenavond, zeven uur, te soupeeren.”

Zij stond eveneens op, belde de kamenier en begon toilet te maken.

Toen Lord Turkington en John Raffles in den namiddag van hun autotocht terugkeerden, vond de eerste een blauwachtig, deftig couvert op zijn schrijftafel liggen.

Het was het antwoord van Mrs. Evelin Bonn, dat zij hem des avonds om zeven uur verwachtte.

De jonge edelman las den brief en daar hij een verklaring tegenover zijn nieuwen vriend wilde vermijden, deelde hij dezen niets van den inhoud van het schrijven mee. Hij stak den brief in zijn borstzak en namen gingen zij dineeren.

Toen zij later afscheid van elkaar namen, vroeg Raffles:

„Waar brengt gij den avond door?”

„Wij kunnen elkaar in de Pensilvania-club ontmoeten; ik zal daar na het theater zijn.”

Kort daarop ging Lord Lister heen.

Des avonds bezocht de groote onbekende met zijn secretaris de Pensilvania-club en ook daar liep het gesprek over den schoonheidswedstrijd van de „Times”. Bijna alle leden der Club bleken vurige bewonderaars te zijn van Miss Evelin Bonn.

Alleen Raffles maakte hierop een uitzondering.

Toen Lord Turkington tegen middernacht in de Club verscheen, bemerkte Lord Lister aan het roode gezicht van den Lord en aan diens schitterende oogen, dat hem iets prettigs moest zijn overkomen.

Hij zou niet lang in onzekerheid blijven.

Geen enkele verliefde kan het geheim, dat hem gelukkig maakt, lang voor zich houden.

Hij moet zijn hart tegen iemand uitstorten.

Voor Lord Turkington was Raffles de vertrouwde, met wien hij zich naar een zijvertrek begaf, waar hij hem vertelde, dat hij den avond had doorgebracht in gezelschap van Evelin Bonn en dat zij een diepen, onuitwisbaren indruk op hem had gemaakt.

„Ik zal haar trouwen,” eindigde hij zijn verhaal.

In plaats van te antwoorden haalde zijn vriend een voortreffelijk bewerkt Browning-pistool uit zijn zak te voorschijn.

„Wat moet ik daarmee doen?” vroeg Lord Turkington.

„Dit is mijn antwoord op uw biecht. Denk daaraan, als gij naar aanleiding van deze kennismaking een dergelijk wapen ter hand neemt. Gij bevindt u op gevaarlijk terrein.”

„Gij zijt een pessimist,” antwoordde de jonge Peer lachend. „Kom, ik wil de verovering, welke ik heden-

avond heb gemaakt, met de beste champagne, die wij in de Club kunnen krijgen, vieren."

De groote onbekende nam echter geen deel aan de nu volgende drinkpartij, maar verliet het Clubgebouw en ging met Charly Brand naar huis.

Hij gevoelde oprechte vriendschap voor den Lord en het speet hem, dat deze zich door de bekoorlijkheden der tooneelspeelster had laten verleiden.

Lord Lister kende de vrouwen voldoende om te begripen, wat van een dergelijke te verwachten was.

Verscheidene dagen waren verlopen, toen Raffles op een wandeling een ander lid der Club ontmoette, die naar hem toekwam en hem aansprak met de woorden:

„Hebt gij het laatste nieuwtje al gehoord?"

Raffles haalde de schouders op.

De ander, een jonge, Schotsche graaf, vervolgde:

„De graaf Von Heresford en Lord Richard Turkington zijn mededingers geworden. Als ik mij niet heel erg vergis, is een duel tusschen die twee onvermijdelijk."

„Mededingers? In hoeverre?" vroeg Lord Lister.

„Herinnert ge u de bekroonde schoonheid, Miss Evelin Bonn?"

John Raffles knikte.

„Wel, de dame heeft de beide Lords dagen achtereen bij zich ontvangen. Beide Lords zweren, dat zij door haar worden bemind."

Raffles lachte hartelijk.

„Lord Heresford is een oude, grijze man, dan heeft Lord Turkington meer kans."

„Dat is de vraag," antwoordde de jonge Schot. „Lord Heresford bezit ongetwijfeld een grooter vermogen dan Lord Turkington. Wie weet, of in dit geval ook niet het geld het meeste gewicht in de schaal legt, waar het de gunst van de schoone Miss Evelin Bonn betreft."

„Dat zou een geluk zijn voor Lord Turkington."

Beide heeren wisselden nog eenige woorden, waarna Raffles zich naar Lord Richard Turkington begaf.

„Het is goed, dat gij komt," riep deze hem toe, „ik wilde mijn bediende reeds naar u toezenden. Ik heb een secundant noodig."

John Raffles floot zachtjes.

„Ik heb reeds gehoord, dat er een duel zou plaats hebben tusschen u en den graaf Von Heresford. Denkt gij het niet nog te kunnen vermijden?"

„Nee!" luidde het antwoord van Lord Turkington, „die man veroorloofde zich vandaag een afbrekende

kritiek over mij in de Club en snoefde er op, de verloopde van Miss Evelin Bonn te zijn!"

„En hoe gedraagt Miss Bonn zich?"

„Zij denkt niet aan een dergelijke verbinding. De oude graaf is een gek. Ik heb hem naar aanleiding van zijn uitlating een beleediging toegevoegd, die hij met gelijke munt betaalde.

Een duel is onvermijdelijk. Ik bid u, ga graaf Von Heresford opzoeken, om al het noodige met hem te regelen. Ik laat de keus der wapens aan hem over."

John Raffles zag in, dat volgens de strenge etikette, die in hun kringen heerschte, een andere uitweg onmogelijk was en een duel dus onvermijdelijk.

Een uur later trad de groote onbekende de woning van den graaf Von Heresford binnen en werd door den bediende in de studeerkamer van den graaf gebracht.

Na een beleefde begroeting sprak Raffles:

„Ik veronderstel, dat gij weet, voor welke kiesche aangelegenheid ik bij u kom."

„Ja," antwoordde de graaf, „gij zijt de vriend van Lord Richard Turkington en gij wenscht van mij te vernemen, wie mijn secundant is, omdat gij het noodige voor het tweegevecht wenscht te regelen."

Lord Lister boog toestemmend.

„Ik heb," vervolgde de graaf, „nog geen keus gedaan. Gij staat mij daarom zeker toe, dat ik u eenige regelen meegeef voor mijn vriend baron Van der Velde."

Hij nam aan de schrijftafel plaats en begon den brief te schrijven.

Op dit oogenblik werd aan de deur geklopt en de kamerdienaar van den graaf trad binnen.

Op een zilveren blad bood hij den graaf een blauwachtig couvert aan en de oogen van den ouden man straalden van vreugde, toen hij het aannam.

„Gij verontschuldigt een oogenblik?" sprak hij tot Raffles, „mag ik, voordat ik verder schrijf, dezen brief lezen?"

Hij opende het couvert en nam er een brief uit, benevens een enveloppe voor het antwoord.

Hij las verscheidene minuten lang.

Hierop nam hij schrijfpapier, zette eenige regels daarop, vouwde het papier samen en stak het als antwoord in het meegezonden couvert.

Haastig bevochtigde hij het, sloot het en belde den bediende.

Toen deze binnentrad, sprak hij:

„Dadelijk per ijlbode — —" verder kwam hij niet,

Zijn gelaat werd vaalbleek, hij hijgde naar adem en met een zwaren slag viel hij op den vloer neer.

Verschrikt en vol ontzetting keken Raffles en de kamerdienaar naar den ouden heer.

Raffles had het eerst zijn tegenwoordigheid van geest terug, tilde den graaf op en legde hem op den divan. Daarop legde hij zijn hand op diens voorhoofd, dat ijskoud was en voelde den pols, die niet meer klopte.

Ontsteld beval hij den bediende:

„Haal den dichtsbij wonenden dokter zoo snel gij kunt.”

De bediende ijlde weg en reeds een paar minuten

later stond de dokter van den graaf, die in de buurt woonde, aan diens legerstede.

Een kort onderzoek volgde en toen dit was afgelopen schudde de dokter het hoofd en sprak:

„Hartverlamming! Hij is dood!”

John Raffles was gedurende het onderzoek naar de schrijftafel gegaan en had den brief met het lichtblauwe couvert ongemerkt bij zich gestoken.

Spoedig daarop verliet hij met den dokter de woning.

De brief met het antwoord van den graaf, waarnaar hij eveneens informeerde, was intusschen reeds ter post bezorgd, zoodat het den grooten onbekende niet gelukte, inzage daarvan te nemen.

DERDE HOOFDSTUK.

EEN LACHENDE ERFGENAME.

Thuis gekomen, las John Raffles meermalen den brief, dien hij van de schrijftafel had weggenomen, daarop riep hij Charly Brand bij zich en gaf hem ook het schrijven ter inzage.

Hij keek met gespannen aandacht naar het gelaat van zijn vriend.

Maar hij ontdekte daarop niet de uitdrukking, die hij had verwacht.

„Geef mij den brief terug. Ik zie wel, dat je er niets bijzonders aan ontdekt,” sprak hij op geërgerden toon.

Zijn vriend keek hem verbaasd aan.

„Wat bedoelde Raffles met deze vreemde opmerking!

„Ik begrijp je niet”, antwoordde de secretaris daarom op onthutsten toon, „die brief zegt immers niets”.

„Luister dan eens naar mij”, sprak Lord Lister, den brief ter hand nemend. „Ik zal je hem woord voor woord nogeens langzaam voorlezen.

„Mijn lieve graaf!

Ik ontving hedenmiddag van uw notaris het afschrift van uw testament, zoodanig ingericht, als papa het met u heeft besproken. Daarom zal ik dan ook mijn gegeven woord gestand doen en geef u vrijheid onze verloving bekend te maken. Zendt mij onmiddellijk antwoord wanneer ik u heden mag verwachten, opdat ik ervoor kan zorgen, thuis te zijn.

Gebruik voor uw antwoord bijgaand couvert, opdat ik bij de vele stukken, die de post bezorgt, uw brief dadelijk herken.

Een genoeglijken avond verwachtend,

blijf ik de uwe

EVELIN BONN.”

John Raffles had ieder woord, zonder een lettergreep te verwaarloozen, gelezen.

Peinzend keek hij nu naar den brief, die naar een onbekend parfum rook.

„Ik weet niet, wat je wilt”, sprak Charly, „vindt je iets vreemds in dit schrijven?”

De groote onbekende borg den brief zoo zorgvuldig in zijn portefeuille, alsof het een banknoot van hooge waarde was.

„Ja zeker, mijn lieve Charly, die brief vertelt mij zeer vreemde dingen. Kom, ik zal je eens vertellen, welke tragedie daaraan verbonden is”.

Hij stak een cigarette aan en ging op zijn gemak in een fauteuil bij den haard zitten, terwijl zijn secretaris tegenover hem plaats nam.

„Ik bevond mij twee uur geleden als secondant van Lord Turkington bij den graaf van Heresford. Het was een onaangename boodschap voor mij, omdat ik niet veel voelde voor de oorzaak tot dit duel.

De graaf was juist van plan, een brief aan zijn secondant te schrijven, met wien ik de zaak verder zou kunnen regelen, toen een bediende hem een brief bracht. Hetzelfde schrijven, dat ik je zoeven voorlas.

De graaf opende den brief in mijn tegenwoordigheid, las hem en schreef een antwoord, dat hij den bediende overhandigde met de woorden: „Haast u...”

Hij kwam niet verder, want hij zonk op den grond neer en stierf.

Een paar minuten later was reeds een dokter aanwezig, doch ook deze kon slechts den dood constateeren. Zijn diagnose luidde: hartverlamming”.

Raffles zweeg, blies rookwolkjes uit zijn cigarette om zich heen en staarde nadenkend in het haardvuur.

Charly Brand draaide zenuwachtig zijn duimen om elkaar heen.

„Ik weet werkelijk niet, welk merkwaardigs daarin steekt. Waarschijnlijk heeft de graaf uit vreugde over zijn bevoorrechting een beroerte gekregen. Ik herinner mij, weleens over dergelijke gevallen gelezen te hebben”.

„Wat gij daar zegt, klinkt heel waarschijnlijk,

mijn lieve Charly. Maar mijn zoogenaamd detective- of misdadigersinstinct zegt mij, dat de oorzaak van den dood van den graaf niet een natuurlijke is, doch dat hier een misdaad aan ten grondslag ligt. Ik denk, dat de zaak zich zoo heeft toegedragen:

Miss Evelin Bonn heeft eenige uren van te voren van den notaris van den Peer een afschrift van het testament gekregen, waarbij de graaf haar tot zijn eenige erfgename benoemt. Onmiddellijk daarna sterft de erflater, als het ware op bevel.

Hier ligt immers het vermoeden voor de hand, dat de dood geen natuurlijke oorzaak heeft gehad”.

„Jij hadt beslist detective moeten worden”, riep Charly vol bewondering uit.

Zijn vriend lachte.

„Ik zei je al vroeger eens, dat ik, om detective te zijn, slechts een vierde gedeelte noodig zou hebben van het verstand, dat mij te pas komt voor het beroep, dat ik heb gekozen”.

Op dit oogenblik trad de bediende binnen en meldde: „Lord Richard Turkington”.

De Lord trad de kamer binnen en zonder de gewone begroetingswoorden te uiten, riep hij:

„Ik kom daarjuist van de club en vernam daar den dood van mijn medeminnaar.

Hoe heeft zich dat toegedragen?”

„Een hartverlamming, Lord Turkington. Ik was persoonlijk tegenwoordig, toen de dokter het lijk onderzocht en de doodsoorzaak vaststelde. Een eigenaardige geschiedenis —”

Na een korte pauze vervolgde Raffles:

„Wilt gij mij een genoegen doen, Lord Turkington?”

„Gaarne, waarmee kan ik u van dienst zijn?”

„Rijd dadelijk met mij naar miss Evelin Bonn en stel mij aan haar voor”.

Lord Turkington keek den grooten onbekende eenige oogenblikken aan met een blik, die argwaan verried, maar spoedig schudde hij de gedachten, die in zijn hersens opkwamen, van zich af.

„Ik weet weliswaar niet”, sprak hij, „wat gij met dit verzoek beoogt, maar ik ben gaarne bereid, aan uw verlangen te voldoen.

Daar ik zelf van plan was, miss Bonn nu te gaan bezoeken, verzoek ik u, mij te vergezellen”.

Eenige minuten later hadden de beide heeren in de auto plaatsgenomen.

„Wilt gij mij niet mededeelen, wat u er toe brengt, mijn — naar ik hoop — aanstaande verloofde te gaan opzoeken?” vroeg de Lord na een pauze.

John Raffles antwoordde op ernstigen toon:

„Alleen mijn vriendschap voor u, Lord Turkington. Ik hoop, dat gij aan mijn oprechte belangstelling niet twijfelt”.

Inplaats van te antwoorden, drukte Lord Turkington zijn hand. Na eenig stilzwijgen sprak de jonge edelman:

„Ik neem aan, dat de oorzaak van uw bezorgdheid voor mijn persoon daarin ligt, dat gij bang zijt, mij een zoogenaamde domheid te zien begaan. Maar ik zweer u, dat geen mensch, zelfs gij, aan wien ik zoo oneindig veel te danken heb, mij van mijn plan kan afbrengen om Miss Bonn tot mijn vrouw te maken.”

„Gij vergist u,” antwoordde Raffles, „als gij meent, dat ik van plan ben, mij tusschen u en Miss Evelin Bonn te plaatsen. Neen. Ik ben er alleen op gesteld om de dame, waarmee gij dweept, persoonlijk te leeren kennen.”

Zij hadden intusschen de woning der diva bereikt en werden dadelijk toegelaten.

Zooals Lord Lister had verwacht, wist Miss Evelin Bonn nog niets van den dood van den graaf.

Met de elegance en beminnelijkheid van een dame der groote wereld ontving zij de heeren en betoonde zich vooral tegenover Raffles, die haar als Lord Randoni werd voorgesteld, buitengewoon innemend.

Deze begreep evenwel dadelijk, dat deze bevoorrechtiging niet natuurlijk was, maar alleen aan den dag werd gelegd, omdat haar verstand het haar gebod.

John Raffles, die de gewoonte had om een persoon met half gesloten oogen op te nemen en er daarbij schijnbaar onverschillig uit te zien, ontdekte dat de miss hem meermalen met scherpe blikken aankeek.

Ondanks het levendige gesprek, dat zij, naar het scheen, met Lord Turkington voerde, gleed steeds weer een loerende blik naar Raffles, die zich met het door- kijken van eenige plaatwerken bezig hield.

In een hoek van het boudoir stond de schrijftafel, en daar had Raffles eindelijk dat ontdekt, wat hij zocht, nl. het blauwe couvert, dat de graaf Van Heresford had gebruikt om zijn antwoord te verzenden. Maar alleen het couvert lag op de schrijftafel. De brief was er niet meer in.

Het was voor Raffles een kleinigheid om in den loop van het gesprek tusschen Miss Evelin Bonn en Lord Turkington op te staan en, zonder dat het werd opgemerkt, de schrijftafel te naderen. Met een handige beweging nam hij het couvert en stak het bij zich.

Daarop mengde hij zich in het gesprek van het tweetal en begon met de dame te redeneeren over haar vroe-

ger verblijf in Parijs, waar zij tot voor eenige maanden had gewoond.

Hij bemerkte aan het beantwoorden zijner vragen, dat zij niet bijzonder verstandig was.

Midden in het gesprek trad plotseling een man van ongeveer zestigjarige leeftijd het vertrek binnen.

Lord Turkington stelde hem voor als Mr. Lodewijk Bonn, de vader der schoone Miss.

„Pardon, heeren,” sprak de oude man, „ik kom met een treurige tijding voor mijn dochter. Zoo even hoorde ik van een bekende, dat de graaf Van Heresford plotseling aan hartverlamming is overleden.”

„Wat?” riep Miss Bonn uit, „is de graaf Van Heresford dood?”

„Ja,” antwoordde haar vader, „ik nam, nadat ik het bericht had gehoord, een rijtuig en begaf mij naar de woning van den graaf, waar men mij hetzelfde mededeelde.”

„Maar dat is onmogelijk,” riep Miss Bonn uit. „Een paar uur vóór zijn verloving met mij sterft hij? O, mijn God, hoe vreeselijk!”

Lord Turkington was bij deze woorden opgesprongen.

„Hadt gij werkelijk het plan, Miss Bonn, om u met den graaf Van Heresford te verloven?”

Met fonkelende oogen keek hij Miss Bonn aan.

„Het was de wensch van mijn vader,” antwoordde zij op zachten toon, „ik werd er toe gedwongen. Gij zult toch niet gelooven, dat ik een man van dien leeftijd zou kunnen beminnen?”

Zij zag hem aan met een blik, die Lord Turkington door merg en been ging en drukte zijn hand.

Galant boog hij zich er over heen en kuste haar vingertoppen.

Nu mengde zich de vader in het gesprek:

„Je hebt immers nog antwoord gehad van den graaf Van Heresford, dat hij je hedenavond wilde bezoeken.”

„Ja,” antwoordde Miss Bonn, „hij schreef mij, dat hij om zes uur bij mij zou zijn en nu — o God, het is vreeselijk! Ik smeekte den hemel, om mij van den graaf te bevrijden. Maar zijn plotselinge dood is verschrikkelijk!”

En toch ben ik dankbaar, dat het noodlot mij heeft behoed voor een huwelijk, zooals mijn vader dat wenschte!”

De oude man was naar de schrijftafel gegaan en vroeg:

„Wil je mij den brief laten lezen, dien de Lord je heeft geschreven?”

Miss Bonn kwam naast hem staan.

„Ik heb den brief weggesloten, maar — —” Zij zweeg plotseling en Raffles zag, hoe haar hand zoekend over de schrijftafel gleed.

Na eenige oogenblikken sprak zij op zachten toon tot haar vader, wat echter Lord Lister duidelijk kon verstaan:

„Hebt gij het blauwe couvert weggenomen?”

„Neen,” antwoordde de vader, eveneens met gesmoorde stem.

Miss Bonn wierp een snellen blik op haar gasten die blijkbaar in druk gesprek waren met elkaar.

Dit stelde haar gerust en Raffles hoorde haar zeggen:

„Mon Dieu, waar kan het blauwe couvert gebleven zijn? Het moet gevonden worden. Gij weet — — —”

„Sst,” fluisterde de oude, „ga nu naar je vrienden, ik zal zoeken. Heb je het stellig hier neergelegd?”

„Ja. Ik liet het op mijn schrijftafel liggen, in mijn vreugde vergat ik het weg te sluiten.”

„Dat is dom!”

„Mag ik de heeren verzoeken, met mij een kop thee te gaan drinken in de eetkamer?” vroeg Miss Bonn aan haar gasten.

Met een buiging stemden beide toe en eenige oogenblikken later zaten zij aan de rijkgedekte tafel in druk gesprek.

Eerst een kwartier later trad de vader binnen.

John Raffles, die hem met scherp blik aankeek, bemerkte, dat hij zeer opgewonden en zenuwachtig was. De groote onbekende wist, waardoor. De oude had het blauwe couvert niet gevonden.

Welk geheim kon hierachter verborgen zijn?”

„Neemt mij niet kwalijk,” sprak de oude man. „als ik uw gesprek moet storen. Ik zou mijn dochter graag even alleen spreken.”

„Ga uw gang,” antwoordden beide heeren.

Een paar minuten later trad Miss Bonn weer binnen met haar lieftalligen glimlach.

Niemand zou hebben vermoed, dat zij nog kort geleden bevend van angst met verwrongen gelaat voor haar schrijftafel had gestaan, alle kastjes en laden had opengetrokken en, toen het blauwe couvert niet werd gevonden, de schrijftafel van den muur rukte, de kleeden optilde en zocht, alsof het een voorwerp van groote waarde was, dat teruggevonden moest worden.

Maar dat, wat zij hoopte te vinden, was verdwenen. Het blauwe couvert was er niet meer.

„Ik heb het hier op de schrijftafel gelegd,” had Miss Bonn tot haar vader gezegd.

„Het kan jou en mij den nek breken. Wat een dwaasheid van je, om het couvert hier te laten liggen,” had de oude geantwoord. „Daar in den haard zou het voor eeuwig vernietigd zijn geweest. En vertel nu eens, wat denk je met Lord Turkington te doen?”

„Hetzelfde, wat met Heresford is gebeurd.”

Haar vader knikte.

„Dan maar gauw,” meende hij, „men moet het ijzer smeden, terwijl het heet is. Wat ik nog wou zeggen, de vriend, die door je aanbieder is meegebracht, bevalt mij niet.”

„Mij ook niet,” antwoordde Miss Evelin, „ik voelde mij angstig in zijn tegenwoordigheid, vanaf het eerste oogenblik, toen hij in mijn boudoir kwam!”

„Maakt hij je het hof?”

„Nee. Hij schijnt een uiterst koel en nuchter mensch te zijn. Ik zal trachten te informeren hoeveel vermogen hij bezit. Misschien kan hij de opvolger van Lord Turkington worden.

Maar de heeren zullen mij missen,” viel zij zichzelf in de rede, „ik zal naar hen teruggaan. Zoek alleen nog maar door. Het couvert moet hier in de kamer zijn, of misschien — —” zij aarzelde eenige oogenblikken, „of een der heeren zou het moeten hebben.

Gij weet, met hoeveel ijverzucht minnaars als Lord Turkington overal op letten; misschien heeft hij het weggenomen.”

De oude dacht even na en antwoordde:

„Je hebt gelijk, Lord Turkington zal in het blauwe

couvert een aan jou gericht brief vermoeden. Dan is er niet het minste gevaar bij de zaak.”

Eenigszins gerustgesteld verliet Miss Bonn het boudoir en ging naar Lord Turkington en Raffles terug.

Zij brachten den avond in een schouwburg door, soupeerden daarna te zamen en bij de champagne vroeg Lord Turkington in tegenwoordigheid van Raffles de hand van Miss Evelin Bonn.

„De koning is dood, leve de koning,” dacht Raffles.

Miss Evelin Bonn echter boog zich naar Lord Turkington en antwoordde:

„Ik ben bereid, mij aan u te geven, maar ik kan het beslissende woord niet spreken, voordat gij met mijn vader de geheele zaak hebt geregeld. Papa wenscht dat, omdat hij het mijn moeder op haar sterfbed heeft beloofd.”

„Wanneer mag ik komen om met uw Papa alles te bespreken?”

Zij dacht eenige oogenblikken na.

„Om twee uur des middags.” — — —

„Wilt u mij een genoeg doen, Lord Turkington?” vroeg Raffles op den terugweg, „en mij den inhoud mededeelen van het onderhoud met den vader van uw toekomstige bruid?”

De vragen van Raffles begonnen den jongen Lord reeds onaangenaam te worden.

Het kwam hem voor, alsof hij min of meer ondervoogdij stond.

Maar hij beloofde het.

VIERDE HOOFDSTUK.

OP EEN VERKEERD SPOOR.

Bij inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard werd den volgenden morgen een bekend Londensch advocaat en notaris, de heer Barrison, aangediend.

Toen de beide heeren tegenover elkaar zaten, sprak de advocaat:

„Ik kom in een uiterst kiesche aangelegenheid bij u. Ik ben jarenlang de notaris geweest van den graaf van Heresford.”

„Ah!” riep inspecteur Baxter uit, „dat is dezelfde, over wiens plotselingen dood ik in de courant heb gelezen.”

Notaris Barrison kuchte.

„Mijn cliënt is plotseling gestorven. Gistermiddag. En dat is de oorzaak van mijn komst bij u.”

Inspecteur Baxter luisterde met gespannen aandacht.

„Vreest gij een misdaad, notaris?”

Zijn bezoeker haalde de schouders op.

„Ik sprak met den dokter, en hij verzekerde mij, dat de graaf van Heresford aan hartverlamming was gestorven. Maar luister eens — —”

Hij zweeg eenige oogenblikken alvorens verder te gaan.

„Twee dagen geleden kwam de graaf van Heresford op mijn kantoor en maakte daar zijn testament. Daarin benoemde hij zijn verloofde Miss Evelin Bonn, wonende te Londen aan het Regentpark, tot universele erfgename.

Ik moest dadelijk een afschrift van het testament gereedmaken en dat uit zijn naam aan Miss Evelin Bonn zenden. Dat was, zooals gezegd, eergisteren.

Gisteren, dus een dag later, sterft de graaf.”

Baxter trommelde nerveus met zijn vingers op de stoelleuning en wist niet, wat hij uit dat verhaal zou opmaken.

De notaris bemerkte, dat de inspecteur van politie blijkbaar niet begreep, wat hij van hem verlangde.

Hij vervolgde daarom:

„Vindt ook gij het verband tusschen het testament

en den daarop volgenden dood van den erflater, laat ons zeggen zeer vreemd?”

„Zeer zeker,” antwoordde de chef van Scotland Yard, „die zaak klinkt ontegenzeggelijk heel vreemd.

Maar zooals gij zelf zegt, de dokter stelde immers als doodsoorzaak een hartverlamming vast. Hoe kunt gij dan een misdaad vermoeden?”

„Daarom kom ik bij u!”

Inspecteur Baxter glimlachte geveleid, terwijl zijn secretaris Marholm, die schijnbaar in een dikken bundel acten verdiept was, zachtjes lachte en mompelde:

„Maar mijn waarde heer! Dan zijt gij aan het verkeerde adres! Breng ons den moordenaar, dan zullen wij hem vasthouden, maar meen niet, dat wij in staat zijn om iemand, dien wij niet hebben, te vangen.”

„Zooals gezegd,” antwoordde inspecteur Baxter, „ik vind geen oorzaak om aan misdaad te denken.

Zooals ik in de couranten las, was, toen de graaf stierf, een bekende van hem, een zekere Lord Randolph bij hem.”

„Dat wekt juist mijn argwaan op,” riep notaris Barrison, „wie is deze Lord Randolph, ik ken dien naam niet.

Zou het niet mogelijk kunnen zijn, dat de man om de een of andere reden een misdaad op den graaf heeft gepleegd?”

De oogen van den politie-inspecteur begonnen hoe langer hoe meer te schitteren.

„Dat zou kunnen,” sprak hij, „het zou waarschijnlijk zijn, wanneer niet de dokter, zooals gij mij reeds hebt verteld, hartverlamming als oorzaak van den dood had vastgesteld.”

„Er bestaan allerlei soorten van vergift, die een hartverlamming kunnen veroorzaken.”

Inspecteur Baxter schudde bedenkelijk het hoofd.

„Dat geef ik gaarne toe, maar dan zou, in elk geval Lord Randolph er belang bij moeten hebben om den graaf van Heresford te vermoorden.”

„Waarschijnlijk is Lord Randolph de minnaar van Miss Evelin Bonn.”

Inspecteur Baxter sprong op.

„Een gewaagde gevolgtrekking!” riep hij uit.

„Het zou de moeite waard zijn om werk van de zaak te maken. Kunt gij mij misschien nadere bijzonderheden omtrent Lord Randolph mededeelen?”

„Ik weet alleen,” antwoordde notaris Barrison, „dat Lord Randolph lid is van onze voornaamste clubs en een intiem vriend van Lord Richard Turkington.”

Inspecteur Baxter dacht een poosje na en drukte daarna op een elektrische bel.

Detective Weber trad bijna op hetzelfde oogenblik binnen.

Hij was sinds eenige jaren in dienst der Engelsche geheime politie en kwam uit Duitschland, waar hij tooneelspeler was geweest. Juist door zijn vroeger beroep was hij uitstekend geschikt om detective te zijn. Het viel hem gemakkelijk, van allerlei vermommingen gebruik te maken, zoodat hij volkomen onkenbaar was.

„Ik heb een opdracht voor u,” sprak inspecteur Baxter. „Ik wensch zoo spoedig mogelijk te weten, of een zekere Lord Randolph ten huize van Miss Evelin Bonn verkeert.”

Hij wendde zich tot den notaris en vervolgde:

„Gij wilt wel zoo goed zijn, mijn beambte het adres der dame te geven.”

Notaris Barrison haalde een visitekaartje te voorschijn en schreef het gewenschte op.

Detective Weber nam het kaartje in ontvangst en ging heen.

Notaris Barrison stond op.

„Gij zult mij bericht zenden,” sprak hij, „zoodra gij iets bijzonders hebt vernomen.”

„Onmiddellijk!” antwoordde Baxter.

De heeren namen afscheid van elkaar.

Reeds twee uur later kwam detective Weber terug om zijn nieuws mede te deelen.

„Miss Evelin Bonn,” zoo vertelde hij, „is de bekroonde schoonheid van de „Times” en van beroep tooneelspeelster.

Zij bewoont een weelderige villa aan het Regentpark samen met haar vader, een man van zestig jaar.

Zij zijn ongeveer drie maanden in Engeland. Vroeger moeten zij in Parijs gewoond hebben.

De graaf Van Heresford en Lord Turkington verkeerden als intieme vrienden in het huis van Miss Evelin Bonn. Ook vertelde de bediende, wiens vertrouwen ik heb gewonnen, mij, dat Miss Evelin Bonn

zich spoedig zou verloven. Lord Randolph is pas eenmaal in haar huis geweest.”

„Dus hij komt daar niet als intiem vriend, zooals notaris Barrison zegt?”

„No, Sir. Maar hij is de vertrouwde vriend van Lord Turkington.”

„Het is goed,” antwoordde inspecteur Baxter. „Ik zal mij dadelijk met notaris Barrison in verbinding stellen en diens meening hooren — —”

Een uur later bevond notaris Barrison zich weer op het hoofdbureau van politie.

Toen hij de mededeelingen van den detective had gehoord, sprak hij:

„Daar hebben wij het! Ik heb mij niet vergist. Al is Lord Randolph ook niet de intieme vriend van Miss Bonn, zooals ik veronderstelde, hij converseert toch met Lord Turkington. Dan zal Lord Turkington zijn vriend tot de daad hebben overgehaald.”

„Wat ben jij een slimmerd!” dacht detective Marholm.

„Maar neem mij niet kwalijk,” antwoordde inspecteur Baxter, „Lord Turkington behoort tot de aanzienlijkste families van Engeland. Geloof gij werkelijk, dat hij, om zijn verloofde het nagelaten fortuin van den graaf Van Heresford te bezorgen, een misdaad op zijn geweten zou laden?”

„Neen,” antwoordde notaris Barrison, „niet om het geld, maar misschien om de persoon van Miss Evelin Bonn.

„Gij hebt, geloof ik, vergeten, heer inspecteur, dat mijn cliënt het testament maakte ten voordeele van zijn verloofde. Lord Turkington had ongetwijfeld achter het net gevischt bij zijn aanzoek om de hand van Miss Evelin Bonn.”

„Gij zoudt gelijk kunnen hebben,” knikte de inspecteur na een oogenblik nagedacht te hebben, „als het niet een lid van een onzer voornaamste adellijke families betrof.”

„De liefde is een voorname factor bij groote misdaden dan de hebzucht.”

Op dit oogenblik trad een detective binnen en meldde:

„Detective Weber heeft mij verteld, dat gij, chef, u met het geval bezighoudt. Ik zag zoo even in de mid-dageditie van de „Times” het volgende interessante bericht:

„Naar wij uit betrouwbare bron vernemen zijn aan het overlijden van den graaf Van Heresford bijzondere omstandigheden verbonden.

Op het oogenblik, waarin hij zoo plotseling door den

dood werd verrast, bevond zich de secondant van Lord Turkington bij den graaf, om dezen een uitdaging tot een duel over te brengen.

De oorzaak tot dit tweegevecht is de vrouw, die door ons blad wegens haar schoonheid werd bekroond, Miss Evelin Bonn.

Het duel is door den dood van den graaf onmogelijk gemaakt.

Lord Turkington zal nu als gelukkig medeminnaar eerstdaags de Londensche gezelschapswereld verrassen met het bericht van zijn verloving met Miss Evelin Bonn."

De detective had het bericht langzaam en duidelijk voorgelezen.

De notaris en de inspecteur van politie keken elkaar zwijgend aan, eindelijk sprak de laatste:

„Geloofst gij na het hooren van dit bericht nog aan een misdaad van Lord Turkington tegen den graaf Van Heresford?"

„Nee," sprak notaris Barrison, „iemand, die een ander uitdaagt, is niet tot een lage misdaad in staat, maar toch kan ik de gedachte niet van mij afzetten, dat er een misdaad is gepleegd jegens den graaf Van Heresford."

Inspecteur Baxter werd zenuwachtig.

„Ik begrijp u niet," sprak hij op mismoedigen toon, „ik houd een misdaad voor buitengesloten. Alle personen, die volgens uwe meening met misdadige bedoelingen met den graaf Van Heresford in betrekking kunnen hebben gestaan, blijken nu buiten eenige verdenking te moeten blijven.

Het spijt mij, maar ik kan mijn tijd niet langer aan u opofferen."

Notaris Barrison begreep den wenk en nam afscheid.

Op denzelfden tijd zat Raffles tegenover Lord Turkington en vertelde, volgens afspraak, den inhoud van zijn onderhoud met den vader van Miss Evelin Bonn.

Stralend bij de gedachte aan het groote geluk, dat hem deelachtig zou worden, sprak hij:

„De vader wenscht, dat ik, voordat wij onze verloving publiek maken, mijn geheele vermogen bij notariële acte aan zijn dochter zal vermaken."

„En gij hebt u daartoe bereid verklaard?"

„Natuurlijk, ouwe vriend, waarom zou ik mijn geheele vermogen niet aan mijn aanstaande vrouw willen vermaken? Dat is immers niet meer dan recht en billijk!"

„Ongetwijfeld," antwoordde Raffles, „en wanneer zal dat geschieden?"

„Ik verlang ernaar, Miss Evelin Bonn als mijn verloofde aan de wereld te kunnen voorstellen en zal daarom reeds morgen mijn testament bij een notaris opmaken."

„Hebt gij de middageditie van de „Times" gelezen, Lord Turkington?"

„Nee, ik had geen tijd, ik had door het bezoek aan mijn verloofde geen gelegenheid om de courant te lezen.

Ik stel er ook geen belang in. Betreft het mijn persoon?"

„Ja," antwoordde Raffles, „en wel het duel met den graaf van Heresford."

De Lord balde zijn vuist en sloeg daarmee op tafel.

„Vervloekte courantenpraatjes, die journalisten bemoeien zich met elke particuliere zaak, al hebben ze er niets mee te maken!

Wat gaat hun mijn zaken met den graaf van Heresford aan of mijn verhouding tot Miss Evelin Bonn? Ik zou graag een rijzweep nemen en de menschen, die dergelijke dingen in de couranten publiceeren, mee om de ooren slaan.

De duivel moge hen halen!"

„Wees niet zoo opgewonden, Lord Turkington," trachtte Raffles hem te kalmeeren, „de pers is de koningin der aarde! Er zouden veel meer ongelukken en misdaden in de wereld geschieden, wanneer de pers niet geruststellend, ophelderend of afschrikwekkend werkte.

En nu, zie ik u vanavond nog in de club?"

„Het spijt mij, ik heb beloofd, den avond bij mijn aanstaande door te brengen. Wij zullen elkaar in de komende dagen zeer zelden ontmoeten."

Lord Turkington merkte het fijne glimlachje niet op, dat op Raffles' gelaat verscheen.

Hij gaf Lord Turkington een hand en sprak:

„Ik hoop, dat gij toch tijd zult vinden, om af en toe een enkel woordje met mij te babbelen."

Hierop namen zij afscheid van elkaar.

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE DOOD VAN DEN FOXTERRIER.

Het was een uur daarna, toen de bediende van Lord Lister dezen een brief bracht, en Raffles zag, dat het een van de lichtblauwe couverts van Miss Bonn was. Haastig opende hij het en las:

Geachte Heer.

Het zou mij zeer veel genoegen doen indien gij hedenavond bij mij wilde komen soupeeren.

Hoogachtend,

Miss EVELIN BONN."

Raffles lachte spottend.

„Met spek vangt men muizen," mompelde hij. „Zij denkt mij in haar netten te verstrikken.

Voor dat doel zoekt zij mijn gezelschap, om mij later, als het haar gelegen komt, des te sneller in het verderf te kunnen storten. Of — —" hij dacht eenige oogenblikken na en stond toen van zijn stoel op.

Spoedig daarna verliet hij het huis om zich naar de begrafenis van den graaf van Heresford te begeven.

Met grooten luister werd de overledene ten grave gebracht.

Toen de droeve stoet zich weer huiswaarts begaf, naderde een bejaard heer met grijze haren Raffles en sprak:

„Heb ik de eer, met Lord Randolph te spreken?"

Lord Lister boog toestemmend.

„Ja, die ben ik."

„Staat gij mij toe, dat ik mij aan u voorstel? Notaris Barrison."

De groote onbekende antwoordde met een hoffelijke buiging:

„Het is mij zeer aangenaam, kennis met u te maken."

„Zoudt gij mij een kort onderhoud willen toestaan?"

Beide heeren begaven zich naar de studeerkamer van den overledene en namen daar in fauteuils plaats.

„Ik hoorde van de bedienden," zoo begon notaris Barrison, „dat gij bij het overlijden van mijn ongelukkigen cliënt tegenwoordig zijt geweest. Ik stel er bij-

zonder veel belang in, van u te vernemen, of u de een of andere vreemde omstandigheid gedurende de treurige gebeurtenis is opgevallen."

John Raffles dacht eenige minuten na, hij weifelde of hij den notaris deelgenoot zou maken van zijn vermoedens.

Hij besloot, geheel waar jegens den ouden heer te zijn.

„Ik koester het vermoeden, notaris, en ben ook reeds bezig, mijn onderzoek in die richting te leiden, dat de dood van den graaf van Heresford niet een natuurlijke is geweest."

„Waarop berusten uw vermoedens?"

„Niet op feiten, notaris, maar op dat, wat men een inwendige stem noemt."

Notaris Barrison stak hem zijn hand toe, welke Raffles drukte.

„Ik dank u, Lord Randolph," sprak hij, „het gaat mij even als u. Een inwendige stem roept ook mij onophoudelijk toe: de graaf van Heresford is niet een natuurlijke dood gestorven.

Ik heb in deze aangelegenheid reeds met den inspecteur van politie van Scotland Yard gesproken."

John Raffles lachte ironisch.

„Ik zie Sir, dat gij hierom lacht en waarlijk, ik moet u gelijk geven.

De politie schijnt er niet te zijn, om misdaden op te sporen, doch alleen om een misdadiger te vangen."

„Nauwelijks dit laatste," antwoordde Raffles en hij vervolgde:

„Ik zou graag omtrent een zaak inlichtingen van u bekomen. Wat voor een document heeft de graaf van Heresford ten behoeve van Miss Evelin Bonn bij u laten opmaken?"

In de oogen van den notaris kwam een glans van genoegen.

„Ik zie, dat gij hetzelfde spoor volgt als ik, Lord Randolph. De graaf van Heresford benoemde eenige

dagen geleden Miss Evelin Bonn als zijn universeele erfgename ingeval van zijn overlijden."

„Ik heb mij dus niet vergist," riep Raffles uit, „ik vermoedde dit reeds."

Op dit oogenblik trad Lord Turkington de kamer binnen. Hij had eveneens aan de begrafenisplechtigheid deelgenomen en wilde juist afscheid nemen.

„Mag ik de heeren aan elkaar voorstellen?" vroeg Raffles, „notaris Barrison, Lord Richard Turkington."

Beide heeren maakten een buiging.

„Gij hadt immers het plan," sprak Raffles, „een notaris te gaan opzoeken. Notaris Barrison heeft jarenlang de zaken van den graaf van Heresford geregeld en is een der bekwaamste en beroemdste advocaten van geheel Londen."

„Ik ken mijnheer," antwoordde Lord Turkington, „maar ik kan tot mijn spijt geen gebruik maken van zijn diensten, daar ik reeds jarenlang mijn eigen notaris heb. Zooals ik reeds zei, het spijt mij oprecht.

Gaat u met mij mee, Lord Randolph?"

„Ik ben helaas verhinderd," antwoordde Raffles, „wij zullen elkaar eerst hedenavond bij Miss Evelin Bonn terugzien."

Raffles zag duidelijk, dat bij die woorden een lichte schaduw over het gelaat van Lord Turkington trok.

Deze had gehoopt den avond alleen met zijn verloofde door te brengen.

„Zijt gij door Miss Evelin Bonn uitgenoodigd?"

Raffles boog toestemmend.

„Ja, Lord Turkington. Ik heb kort voordat ik naar de begrafenis ging een uitnoodiging gekregen."

„Zoo, zoo," antwoordde Lord Turkington, „dan zullen wij elkaar vanavond terugzien."

Hij nam afscheid en verliet het vertrek.

Nu stond ook Raffles op.

„Ik hoop, notaris, dat, wanneer de graaf Van Heresford op misdadige wijze den dood heeft gevonden, ik dit zal ontdekken. Misschien heb ik daarvoor uw hulp noodig."

„Het zou mij veel genoeg doen, als ik u de behulpzame hand kon bieden. Ik was zeer bevriend met den graaf van Heresford en betreur zijn dood op smartelijke wijze."

Nu verlieten ook de beide heeren het sterfhuis, namen ieder een rijtuig en vertrokken in verschillende richtingen. — —

Eenige uren later trad John Raffles het boudoir van Miss Evelin binnen, waar hij reeds Lord Turkington vond aan de zijde zijner verloofde.

Lord Turkington en Miss Bonn waren in vroolijke stemming.

„Wij zullen nog een paar maanden wachten met het publiek maken van onze verloving," sprak Lord Turkington tot Raffles, „opdat de wereld, die den graaf van Heresford in één adem noemt met mijn verloofde, geen stof tot praatjes heeft."

De avond werd op aangename wijze doorgebracht.

Raffles kon niets bijzonders ontdekken in het huis van Miss Evelin Bonn.

Het eenige, wat hem opviel, was, dat de vader van Miss Bonn zich niet liet zien. — —

Toen de groote onbekende zich den volgenden dag met Charly Brand in zijn studeerkamer bevond, legde hij den brief, dien hij bij den graaf van Heresford had weggenomen, voor zich neer, daarop haalde hij het blauwe couvert te voorschijn, waarin het antwoord gesloten was geweest en eindelijk het blauwe couvert met het briefje, dat de uitnoodiging van Miss Bonn had bevat.

Hij rook aan het couvert en aan het papier alsof hij een hondenneus had.

Maar niets bijzonders viel hem op.

Noch het papier, noch het couvert had een opvallende lucht.

„Wat doe je?" vroeg Charly Brand.

„Ik ken vergiften, mijn beste jongen," antwoordde Lord Lister, „die men op stof, papier, bloemen of andere dingen kan aanbrengen en wier lucht in staat is een mensch, die ze inademt, bliksemsnel te doden.

Maar dit papier is volkomen reukeloos.

Haal mij den kleinen foxterrier eens hier, die het eigendom is van den portier."

Een oogenblik later kwam Charly Brand met den hond binnen.

Raffles streekte het diertje en speelde met hem om met hem vertrouwd te raken.

Daarop maakte hij tot groote verbazing van Charly Brand met een smal en bijzonder fijn pennemesje den vastgekleefden rand van het couvert los, dat de graaf van Heresford aan Miss Evelin Bonn had gezonden.

Het couvert was slechts losjes vastgekleefd, zoodat nog een vrij groote streep gom aan den rand overgebleven was.

Nu nam Raffles den foxterrier, zette het dier op tafel en liet zich door Charly Brand suiker geven.

Van die suiker liet hij het diertje geruimen tijd likken.

Daarop hield hij plotseling den gegomden rand voor

den bek van het beest en noodzaakte dit zodoende, dien rand af te likken.

De foxterrier deed het.

Opeens, juist toen Charly Brand een opmerking wilde maken, wat Raffles hem echter met een gebiedenden wenk belette, begon de hond als beschonken rond te draaien, hij sprong in de hoogte, stiet een kort geblaf uit en viel neer.

Hij was dood!

Verstijfd van ontzetting keek Charly Brand naar het doode beest.

„Wat is dat? Wat beteekent dat?” vroeg hij bevend.

Zijn vriend stond met over de borst gekruiste armen en somberen blik naar het levenlooze beest te kijken.

„Op dezelfde manier stierf de graaf van Heresford,” sprak hij op doffen toon.

Charly Brand meende niet goed verstaan te hebben.

Hij naderde Lord Lister en vroeg:

„Wat bedoel je?”

„Ik bedoel den dood van den graaf van Heresford,” herhaalde de groote onbekende. „Een duivelsche uitvinding om indirect een moord te plegen!”

„Ik begrijp dit alles niet.”

„Er zijn veel dingen, die het menschelijk verstand nauwelijks kan begrijpen. Daartoe behoort het blauwe

couvert van de bekroonde schoonheid, Miss Evelin Bonn.”

„Wat is er dan met de couverts?” vroeg Charly Brand, die nog steeds niets begreep.

„Je hebt gemerkt,” antwoordde Raffles, „dat ik den terrier aan den gegomden rand van het couvert liet likken. Deze kleefstof bevat een sterk werkend gif. Hij, die met zijn tong een dergelijk couvert bevochtigt, is een kind des doods. Hij is reddeloos verloren!”

„Dat is een duivelsch werk!” fluisterde de secretaris.

„Dit couvert,” vervolgde zijn vriend, „heeft de graaf van Heresford eenige oogenblikken voor zijn lood gesloten.”

„Maar hoe kwam hij aan deze enveloppe?”

„Miss Bonn zond ze hem met het dringend verzoek, zijn antwoord erin te sluiten, opdat zij onder de vele correspondentie, die de post haar gewoonlijk bracht, den brief dadelijk zou herkennen.”

„Ik begrijp het nu,” sprak Charly Brand.

„Nu moet Lord Turkington uit de handen dier duivelin worden gered, voordat hij een lijk is. Reeds morgen zal ik den strijd tegen Miss Evelin Bonn beginnen. Ik zou Raffles niet zijn, als ik haar haar slachtoffer niet kon ontstelen.”

ZESDE HOOFDSTUK.

DE AFRIKAANSCH MILLIONNAIR.

Het was ongeveer tien uur in den morgen, toen het kamermeisje van Miss Evelin Bonn een kostbaar bloemstuk en een doos in de slaapkamer harer meesteres bracht, terwijl zij deze tevens een brief overhandigde.

Miss Bonn opende het schrijven en las:

„Dear Lady!

Eerst gisteren ben ik uit mijn Zuid-Afrikaansche mijnen te Londen aangekomen en ik las in de couranten, dat ook gij te Londen vertoeft. Ik ben betooverd door uw portret en ben daarom zoo vrij, mijzelf bij u te introduceeren. Hierbij zend ik u een diamanten collier, dat is samengesteld uit steenen, die in mijn eigen mijnen zijn gevonden. Ik zal zoo vrij zijn, u hedenmiddag tegen één uur persoonlijk te bezoeken.

Met de meeste hoogachting,

Uw onderdanige dienaar,

JAMES VEITH.”

Haastig opende Miss Bonn het fluweelen etui en een prachtig diamanten collier vonkelde haar tegen.

Begeerig schitterden haar oogen en een zegevierend lachje vloog over haar gelaat.

Zij belde haar kamermeisje en toen deze verscheen, sprak zij:

„Ik moet dadelijk mijn vader spreken.”

Eenige oogenblikken later bevond de oude Bonn zich in de kamer zijner dochter.

„Duivel!” riep hij, toen hij de schitterende, vonkelende steenen reeds bij de deur ontdekte, „wat heb jij daar voor een kostbaar ding? Heeft Lord Turkington dat gezonden?”

Een minachtend: „Pah!” was het antwoord.

„Lord Turkington heeft het nog niet noodig gevonden, om mij, behalve bloemen, iets van waarde te schenken”.

De oude bekeek de steenen met een kennersblik.

„Dat is een vorstelijk cadeau. Wie is de gever?”

„Lees den brief!”

De oude bukte zich en raapte den brief op, die op het kleed voor het bed was gevallen.

Langzaam las hij en sprak:

„Ik feliciteer je. Dat is de beste vangst, die je had kunnen doen. Deze Veith is een van rijkste eigenaren van diamantmijnen in Zuid-Afrika.

Hij is rijker dan een half dozijn Engelsche Lords te zamen”.

„Wij moeten Lord Turkington gauw onschadelijk maken”, sprak miss Bonn. „Hij zal een omgang tusschen mij en den Afrikaanschen millionaire niet toestaan”.

„Wij moeten voorzichtig zijn”, antwoordde de oude, „en nog wachten. Het zou de opmerkzaamheid der politie kunnen trekken, als zoo kort na den dood van den graaf van Heresford, die je tot universeel erfgename heeft benoemd, weer een Engelsche Lord, nadat hij jou zijn vermogen heeft vermaakt, aan hartverlamming sterft.

Ik geloof, dat je beter deed, Lord Turkington eenvoudig te laten schieten om je met den Afrikaanschen millionaire, die veel meer waard is, bezig te houden”.

„Waarom?” vroeg miss Bonn lachend. „Twee vliegen in één klap is beter dan één.

Laat het maar aan mij over, de zaak te regelen. Zeg vóór alles tegen den portier, dat ik voor Lord Turkington, als hij vandaag mocht komen, niet te spreken ben”.

De oude verdween om het bevel zijner dochter uit te voeren.

Tegen één uur des middags bleef een prachtige auto voor de villa staan.

Er stapte een heer uit, die de villa binnenging.

Vol nieuwsgierigheid wierpen de portier en de bediende een blik op het kaartje, dat de vreemdeling hun in de hall had gegeven en zij lazen: James Veith, Kaapstad.

Mr. Veith behoefde slechts een paar minuten te wachten, voordat hij door een bediende naar het boudoir van miss Evelin Bonn werd geleid.

De diva voelde haar hart luider kloppen, toen zij het door de Afrikaansche zoon gebruinde gelaat van den vreemdeling zag, dat omgeven werd door een langen, zwarten baard.

Het was een bijzonder mooi man.

Na eenige minuten waren zij reeds zoo vertrouwelĳk met elkaar, alsof zij elkaar reeds jarenlang kenden.

Miss Bonn noodigde haar gast uit om bij haar te lunchen en terwijl zij samen in de weelderig ingerichte eetkamer zaten, trad een bediende binnen, die miss Bonn een kaartje overhandigde van Lord Turkington, die in de hall wachtte.

„Het spijt mij”, sprak zij tot den bediende, „zeg den Lord, dat ik hem niet kan ontvangen”.

De bediende boog en antwoordde:

„Wij hebben dit den Lord reeds medegedeeld, maar zijn Lordschap dringt erop aan, te worden toegelaten.”

Mr. Veith zag hoe een diepe rimpel van misnoegen zich tusschen de wenkbrauwen der schoone miss Bonn groefde.

„Zeg tegen mijnheer, dat ik niet te spreken ben”.

De bediende boog weer en verliet de eetkamer.

Miss Bonn sprak tot haar nieuwen vriend:

„Het is een vurige aanbïdder van mij, misschien kent gij hem: Lord Richard Turkington”.

Mr. Veith dacht eenige oogenblikken na.

„Ik herinner mij, den naam wel eens gehoord te hebben. Eenvoudige Engelsche adel.”

„Zijn zij vermogend?”

„Voor zoover ik heb gehoord, neen; Lord Turkington moet op vrij bescheiden voet leven”.

Miss Bonn lachte.

Het was een glashelder, koket lachje.

„Dan begrijp ik niet, wat de Lord van mij wil. Hij moet liever een eenvoudig opgevoede en spaarzame vrouw nemen. Vooral deze laatste eigenschap bezit ik volstrekt niet. Ik zou mij diep ongelukkig voelen, als ik moest rekenen”.

„Een mooie vrouw mag niet rekenen”, antwoordde mr. Veith op hoffelĳken toon. „In het geheel geen zorgen hebben. Zorgen bederven de schoonheid. Wanneer ik het geluk had, een mooie vrouw te bezitten, dan zou ik al haar wenschen letterlĳk voorkomen”.

Miss Bonn antwoordde met een betooverend lachje.

Uit haar oogen straalde een verleidelĳke glans en

zij zag, hoe mr. Veith onder haar blikken als een schooljongen bloosde.

„Ik moet morgen helaas”, zoo vervolgde mr. Veith, „voor eenige weken naar Parijs vertrekken. Ik hoop, dat gij mij na mijn terugkomst op dezelfde vriendschappelijke wijze zult ontvangen als nu.

Het allerliefst zou ik u, hoe kort ik u ook eerst ken, voor altijd bij mij behouden. Ik ben ongehuwd en geloof stellig, dat mijn vermogen mij toestaat, een schoone vrouw de mijne te noemen”.

Zuchtend en met een koketten blik antwoordde miss Bonn:

„Gij zijt de eerste man, die indruk op mij maakt”.

„Werkelĳk?” vroeg de mijnkoning, op haar toetredend.

Zij antwoordde met een betooverend glimlachje en keek hem met veelbelovenden blik aan.

Er ontstond een pauze, en plotseling sloeg mr. Veith zijn armen vast om haar heen.

Willoos liet zij zich door hem kussen.

Zij bemerkten beide niet, dat de oude mr. Bonn de kamer was binnengekomen. Hij gaf blijk van zijn tegenwoordigheid door te kuchen.

De Afrikaan wist niet, dat de oude achter een gordijn het geheele gesprek had afgeluisterd.

„Pardon”, sprak mr. Veith, terwijl hij den ouden man met een blik vol ergernis aanzag.

„Mijn vader”, zoo stelde miss Bonn hem met een liefstallig lachje aan haar bezoeker voor.

Dadelĳk verdween de ergerlĳke uitdrukking op het gelaat van mr. Veith. Hij stak mr. Bonn zijn hand toe en als vrienden drukten zij elkaar de hand.

„Deze heer heeft mij zoeven een huwelĳksvoorstel gedaan, papa”.

De oude man zette een verbaasd gezicht en schudde het hoofd.

Daarop sprak hij tot mr. Veith:

„Het spijt mij, u mijn toestemming niet te kunnen geven, mr. Veith. Gij kent mijn dochter niet en eveneens zijt gij voor Evelin een onbekende. Ik heb ervoor te waken, dat met het geluk van mijn kind niet roekeloos wordt omgesprongen”.

De bezoeker richtte zich vol trots op.

„Ik hoop, dat gij mijn naam kent”, antwoordde hij op hoogmoedigen toon, „mijn naam waarborgt voor dergelĳke onderstellingen als de uwe. Ik ben bereid om uwe dochter, die op mij een betooverenden indruk heeft gemaakt, te trouwen en haar als een koningin te behandelen”.

„Ik ben een man van zaken”, antwoordde de oude

man, „en beschouw het huwelijk van de praktische zijde. Voordat ik mijn dochter, die nog niet meerderjarig is, aan een man toevertrouw, zou deze persoon mij voldoende waarborgen moeten verstrekken, dat het mijn dochter, zelfs ingeval van zijn overlijden, nimmer aan iets zou ontbreken”.

„Ik verzeker u”, sprak mr. Veith, „dat ik mijn geheele vermogen aan uw dochter wil nalaten, wanneer ik daardoor haar hand zou verwerven?”

„Dat is mannelijk gesproken”, glimlachte de oude, „wanneer gij deze belofte nakomt, dan kunt gij met uw notaris overleggen, wanneer wij een dergelijk contract zullen opmaken. Ik zal blij zijn, als ik mijn dochter, die aan alle kanten door aanbidders wordt lastig gevallen, goed getrouwd weet”.

Na eenige oogenblikken stilzwijgen sprak mr. Veith:

„Ik moet helaas morgen voor eenige weken naar Parijs. Het zou een groote geruststelling voor mij

zijn, wanneer ik daarheen kon gaan als de aanstaande van uw dochter. Wanneer het u dus aangenaam is, dan kunnen wij nog vandaag in den loop van den middag het door u gewenschte praktische gedeelte van de zaak in orde brengen. Ik zal dan zoo vrij zijn, u tegen vier uur met mijn auto af te halen”.

De oude boog toestemmend.

Daarop sprak Miss Evelin:

„Ik vind het afschuwelijk, dat de heeren in mijn tegenwoordigheid over zaken spreken.”

Mr. Veith verontschuldigde zich:

„Ik vraag u vergiffenis, maar ik ben er mijnheer uw vader dankbaar voor, dat hij de gelegenheid gaf, een regeling te treffen, die mij tot den gelukkigsten aller menschen maakt.”

Een half uur later verliet Mr. Veith als gelukkig bruidegom het huis, terwijl Miss Evelin Bonn een vreugdedans uitvoerde over de schitterende vangst.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EEN VREESELIJKE ONTDEKKING.

„Zijt gij al bij uw notaris geweest?” vroeg Raffles aan Lord Turkington, „om de aangelegenheid met Miss Evelin Bonn in orde te maken?”

„Nee”, antwoordde Lord Turkington, „maar ik ben van plan, er hedenmiddag heen te gaan om de zaak te regelen.”

Op zijn gelaat was duidelijk misnoegen te lezen en de Groote Onbekende begreep, dat het hem onaangenaam was, te worden uitgehooard.

„Mag ik u vragen, hoe het Miss Evelin Bonn gaat? Zij was gisteren, toen ik haar een visite wou brengen, ongesteld.”

Lord Turkington wierp een vluchtigen, onderzoeken-den blik op zijn vriend.

„Ik werd helaas zelf ook niet ontvangen — maar gij schijnt u plotseling bijzonder voor Miss Evelin Bonn te interesseeren.”

De Groote Onbekende lachte zachtjes.

„Stel u gerust, Lord Turkington, het doel van mijn visite was alleen om den tijd te dooden.

Ik hoop, dat gij mij voldoende kent om te weten, dat ik moeilijk in verrukking kom voor een vrouw, zelfs al is zij zoo schoon als Miss Bonn.”

Beide heeren maakten een eind aan het gesprek en Lord Lister, die dringende zaken voorwondde, ging heen.

Een half uur later bevond hij zich bij notaris Barrison.

Voordat deze hem groette vroeg hij:

„Hebt gij reeds iets ontdekt in de geheimzinnige zaak van den graaf van Heresford?”

„Ik hoop van wel”, antwoordde Raffles, naast de schrijftafel plaats nemend.

„Gij maakt mij zeer nieuwsgierig.”

De Groote Onbekende stak een sigarette aan, zooals altijd, wanneer hij een ernstig gesprek voerde en begon:

„Kent gij een collega van u, een zekeren notaris Lewin?”

„Ja”, antwoordde notaris Barrison, „ik ben meermalen in ambtszaken met hem in aanraking geweest. Wenscht gij iets van hem?”

„Ja, ik kom van Lord Turkington. Deze deelde mij mede, dat hij dien heer vanmiddag zou gaan bezoeken, om hem zijn vermogen, in geval van overlijden, te laten overschrijven ten name van Miss Evelin Bonn.”

„Aha!” riep Barrison uit, „dat is interessant. Precies zooals bij den graaf Von Heresford.”

Beide heeren keken elkaar eenige oogenblikken vragend aan.

„Gij ziet”, vervolgde Raffles, „dat Miss Bonn volgens een vast programma werkt.

Zij schijnt met Lord Turkington denzelfden weg op te willen als met den graaf van Heresford.”

Notaris Barrison knikte en herhaalde:

„Als met den graaf van Heresford.”

„Ik heb nu het verzoek tot u te richten”, sprak Raffles verder, „om u in verbinding te stellen met Mr. Lewin en het mogelijk te maken, dat wij beiden getuigen worden van de ambtelijke conferentie tusschen hem en Lord Turkington, zonder dat mijn vriend iets van onze aanwezigheid vermoedt.”

„Met welk doel?”

„Om een getuige te hebben, want ik hoop, dat gij als kroongetuige in de zaak-Heresford de hoofdpersoon zult zijn. Ikzelf ben om verschillende redenen verhinderd, mij persoonlijk met de zaak te bemoeien.

Ik kan alleen, evenals op een speeltafeltje, de kaarten zoo neerleggen, dat gij ongetwijfeld het spel moet winnen.

Vraag mij alstublieft niet, welke redenen ik heb, maar laat het u voldoende zijn, dat ik bereid ben mijn krachten te geven om deze geheimzinnige misdaad aan het licht te brengen.”

„Ik zal u vertrouwen, Lord Randolph, hoewel door uw woorden het tegendeel het geval moest zijn. Maar gij geeft mij door uw handelwijze het bewijs, dat gij werkelijk bezig zijt, mij te helpen.”

„Zeer zeker”, antwoordde Raffles, „ik ben altijd een vijand van schurkenstreken geweest en het is niet de eerste, die ik, in plaats van de politie, ontmasker — —”

Notaris Barrison stelde zich in telephonische gemeenschap met Mr. Lewin en deze beloofde, hem op te bellen, zoodra Lord Turkington bij hem zou komen.

Ook was hij bereid, zijn collega in de gelegenheid te stellen, om in een zijvertrek getuige te kunnen zijn van de ambtelijke verhandeling.

Twee uur verlieden, voordat de advocaat door de telefoon berichtte, dat Lord Turkington in zijn spreekkamer wachtte.

Dadelijk begaven Raffles en notaris Barrison zich op weg en een half uurtje later bevonden zij zich in een kleine kamer in de woning van notaris Lewin, door een portière van de studeerkamer gescheiden en waar zij elk woord, dat gesproken werd, konden verstaan.

Toen zij achter het zware gordijn stonden, kwam Lord Turkington bij den notaris binnen. Nadat de begroeting had plaats gevonden, stelde Lord Turkington den heer, die hem vergezelde, voor als mr. Lodewijk Bonn.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn, heeren?”

„Ik ben van plan,” zoo begon Lord Turkington, „mij met Evelin Bonn, wier vader deze heer is, eerst-daags te verloven en wil aan die dame, ingeval van mijn overlijden, mijn geheele vermogen nalaten.”

„Bezit gij andere erfgenamen?” vroeg de advocaat.

„Nee,” antwoordde Lord Turkington, „ik ben de laatste afstammeling mijner familie, zooals gij misschien weet, en heb niemand verantwoording te doen van mijn vermogen. Ook kan niemand aanspraak maken op de erfenis.”

„Goed,” sprak notaris Lewin, „dan zal ik het document opstellen. Wees zoo goed op dit blad papier den naam en de woning van uw aanstaande te schrijven, opdat ik het nauwkeurig kan invullen.”

Een paar minuten lang werd alleen het krassen van de pen van den notaris vernomen.

Daarop werd het stil.

Notaris Lewin kuchte en sprak:

„Ik zal nu zoo vrij zijn, u het document voor te lezen. Gij kunt het later van uw handteekening voorzien.”

Hij kuchte weer en las:

„Hierdoor verklaar ik, ondergeteekende, dat het mijn ernstige en heilige wil is, aan mijn verloofde, Miss Evelin Bonn, wonende te Londen, Regent Park —”

„Halt!” viel de oude Bonn hier in de rede, „ik ben

zoo vrij om op te merken, dat mijn dochter tot op heden nog niet de verloofde is van dezen heer.”

„Een slimme vos,” fluisterde Raffles in Barrisons oor.

„Zeer juist,” antwoordde notaris Lewin, „ik zal de zinsnede veranderen.”

Weer schreef hij eenige oogenblikken, daarop las hij opnieuw:

„Hierdoor verklaar ik, ondergeteekende, dat ik aan Miss Evelin Bonn, wonende te Londen, Regent Park, met welke jongedame ik van plan ben, mij binnen eenigen tijd te verloven, mijn geheele vermogen, dat ik aan roerende en onroerende goederen bezit, ingeval van mijn overlijden vermaak.

Dit verklaar ik in tegenwoordigheid van notaris Hugo Lewin, Broadstreet — eigenhandig ondertekend en gezegd.

Ik verzoek u dit van uw handteekening te willen voorzien, Lord Turkington.”

Weer hoorden notaris Barrison en Raffles het kras-sen der pen in Lord Turkington's hand, toen was aan de ambtelijke formaliteit voldaan.

„Zoudt gij zoo goed willen zijn,” sprak Lord Turkington nu, „nog heden een afschrift van deze wilsbeschikking aan Miss Evelin Bonn te zeden?”

„Natuurlijk, uw lordschap,” antwoordde de notaris.

„Precies zooals bij Lord van Heresford,” fluisterde Barrison.

Lord Turkington en Mr. Bonn namen afscheid en Barrison met Raffles begaven zich in het vertrek waar Mr. Lewin zich bevond.

Toen zij dezen begroetten, was het alsof hij plotse-ling schrikte en met scherpen blik keek hij Lord Lister aan.

Raffles merkte dit wel op, maar kon er de oorzaak niet van vermoeden, daar hij den heer Lewin niet kende.

Deze scheen trouwens reeds weer gerustgesteld te zijn, misschien was het slechts een oppervlakkige gelijkens, die hem een oogenblik had getroffen. Eenige jaren geleden had hij namelijk in een gezelschap Lord Lister, den grooten onbekende, ontmoet. Hiëraan dacht hij nu.

„Mag ik nu weten,” vroeg hij den heeren, „waarom gij de ambtelijke verhandeling als getuigen in de zij-kamer hebt bijgewoond?”

„Daarover kan ik u op het oogenblik niet voldoende inlichten; ik hoop dat echter binnen een paar weken te kunnen doen,” antwoordde notaris Barrison.

Kort daarop gingen beide heeren heen, nadat zij den

notaris hadden bedankt en begaven zich naar een restaurant in Broadstreet.

„Het is vreemd,” sprak notaris Barrison, toen zij aan een der kleine gedekte tafeltjes hadden plaats genomen, „de behandeling der zaak bij notaris Lewin en bij mij is precies dezelfde.

Maar ik heb nog niet het flauwste vermoeden, of het verdere verloop van de zaak evenzoo zal zijn, als bij den dood van den graaf Van Heresford het geval was.”

„Precies zoo,” antwoordde Raffles op beslist toon.

„Ik veronderstel, dat gij meer weet dan ik, Lord Randolph?”

„Dat kan wel zijn,” antwoordde deze, „wanneer uw tijd het veroorlooft, zou ik u willen verzoeken, met mij mee naar mijne woning te gaan. Daar zal ik u een verklaring geven omtrent den dood van graaf Van Heresford.”

Notaris Barrison pakte ontroerd den arm van Raffles en vroeg:

„Meent gij dat werkelijk?”

„Zeker. Ga mee naar mijn huis.”

Zij maakten een einde aan hun maaltijd, namen een auto en reden naar de woning van den grooten onbekende.

Ondanks de opgewondenheid, die zich van Barrison had meester gemaakt, kon hij toch niet nalaten de pracht en weelderige inrichting der villa te bewonderen.

Eindelijk traden zij de studeerkamer binnen.

Alles lag daar nog precies zooals den vorigen avond.

Midden op de schrijftafel lag de doode foxterrier en niet ver van hem af lagen het blauwe couvert en het velletje papier van Miss Evelin Bonn.

Raffles bracht den notaris naderbij en wees met de hand naar het cadaver.

„Deze arme hond stierf denzelfden dood als de graaf Van Heresford.”

Notaris Barrison keek met wijd opengespalkte, verschrikte oogen naar den dooden hond en antwoordde:

„Ik begrijp u niet, wat heeft deze fox met mijn overleden cliënt te maken?”

De groote onbekende nam het blauwe couvert op en hield het den notaris voor.

„Weet gij, wat ik hier heb, notaris Barrison?”

„Een blauw linnen couvert.”

„Ja, dat is waar,” sprak Lord Lister, „maar een linnen couvert, dat uw ongelukkige cliënt eenige oogenblikken voor zijn dood met zijn lippen bevochtigde,

het sloot en aan zijn bediende gaf, opdat deze het aan Miss Evelin Bonn zou bezorgen.”

„Hoe zijt gij in het bezit ervan gekomen?”

„Ik heb het gestolen.”

„Gestolen?”

„Ja, gestolen van de schrijftafel van Miss Evelin Bonn.”

„Maar dit is immers strafbaar!”

„Ik pleeg bij voorkeur ongeoorloofde handelingen, die ertoe kunnen dienen om schurken voor hun misdaden te straffen.

Weet gij, bij wien gij u op het oogenblik bevindt?”

Notaris Barrison werd door de eigenaardige vraag en door de geheele omgeving plotseling eenigszins angstig.

„Ik denk, bij uw Lordschap”.

„Ja, zeker”, antwoordde Raffles, „een Lord ben ik, een absoluut echte, Engelsche Lord, maar ik maak geen gebruik van mijn titel.

Ik ben een koning geworden, een koning op een troon, dien ik mijzelf heb veroverd”.

Notaris Barrison twijfelde plotseling aan het verstand van Lord Randolph.

„Wat voor een koning?”

„Schrik niet”, lachte Raffles, „ik ben een koning der misdadigers”.

„Wat?”

„Maak u niet ongerust, notaris Barrison”, lachte Raffles, „om met u te kunnen werken is het noodig, dat ik u vertel, wie ik ben.

Zoodra ik u mijn naam heb medegedeeld, zult gij weten, met wien gij te maken hebt, en dan zult gij er niet aan denken om voor mij te vluchten:

Ik ben Raffles!”

Notaris Barrison dacht, dat alles donker om hem heen werd. Hij durfde nauwelijks adem haden.

Dit was Raffles? Raffles, de groote onbekende, die reeds jaren lang door de gezamenlijke politie der geheele wereld werd gezocht, vooral door de Londensche en die door zijn ongehoorde, meesterlijke daden de vrees der rijken en der geheime misdadigers was? John C. Raffles, die door de armen der groote steden, door de ongelukkigen en misdeelden als een heilige werd gezegend?

„Maar neem toch plaats”, verzocht Lord Lister, „en neem een sigaar. Ik zie, dat het hooren van mijn naam uwe zenuwen heeft aangegrepen”.

„Dat is waar”, antwoordde notaris Barrison, „ik wil u wel bekennen, dat dit meer indruk op mij heeft gemaakt, dan wanneer de overleden graaf van Heres-

ford plotseling in levenden lijve vóór mij had gestaan”.

Aarzeland nam hij in de hem aangeboden fauteuil plaats en Raffles ging tegenover hem zitten.

„Dit zijn dezelfde sigaren”, sprak Raffles, „die de Koning van Engeland uit Havana laat komen. Behalve zijn persoon kan alleen ik dit merk rooken. Koningen hebben hunne eigenaardigheden”.

Notaris Barrison bediende zich, en de geur van de wonderlijk fijne tabak kalmeerde hem.

Hij bedacht nu ook, dat Lord Lister een volmaakt gentleman was, die, ondanks zijn meesterstreken, nog nimmer een gemeene misdaad had gepleegd.

„Uit vriendschap voor Lord Richard Turkington”, zoo begon Raffles, „om hem van het verderf te redden, heb ik mij de zaak aangetrokken; en nu reeds heb ik resultaat.”

Notaris Barrison klopte de asch van zijn sigaar en antwoordde:

„Nu gij mij hebt verteld, wie gij zijt, twijfel ik er geen oogenblik meer aan, of gij zult de geheimzinnige misdaad aan het licht brengen”.

John Raffles stond op en greep weer het blauwe couvert.

„Kijk eens nauwkeurig naar dezen omslag en zeg mij, of gij er iets bizonders aan ziet”.

De notaris nam het blauwe papier in de hand en bekeek het aandachtig.

Maar hoe scherp hij ook toekeek, hij zag er niets aan.

Schouderophalend gaf hij het terug en antwoordde:

„Ik kan er niets bizonders aan ontdekken”.

„Dat geloof ik gaarne”, antwoordde Lord Lister, „en toch is dit couvert het middel tot een ontzettende misdaad”.

Weer keek notaris Barrison vol angst en vrees naar het lichtblauwe couvert.

„In dit stuk papier woont de blauwe dood!”

„Wat?”

„Den blauwen dood noem ik het, sir. Het heeft voldoende kracht om mij en u en nog een kwart dozijn op dezelfde wijze naar de eeuwigheid te sturen als den graaf van Heresford en den kleinen fox-terrier”.

„Uw antwoord klinkt vreeselijk. Ik kan er niets aan ontdekken”.

„Ik zal het u verklaren:

Om het couvert te sluiten, moet men den gomrand aan de achterzijde bevochtigen”.

„Dat is waar”, knikte notaris Barrison.

„De gomstrook van dit couvert, of liever de gomoplossing, die den rand bedekt, is vermengd met

blauwzuur. Zoodra het speeksel van een levend wezen dien rand aanraakt, wordt het blauwzuur opgelost, en de ongelukkige sterft binnen een paar minuten”.

De advocaat keek verstijfd van schrik om zich heen. Hij durfde nauwelijks ademen.

„Dat is de vreeselijkste misdaad, waarvan ik ooit gehoord heb”, mompelde hij eindelijk. „Mijn God, kunt gij u niet vergissen?”

„Helaas neen”, antwoordde Raffles, „om mij te overtuigen heb ik den fox-terrier als slachtoffer gekozen. Gij ziet de uitwerking van de proef, het arme dier is dood.”

De advocaat haalde zwaar adem.

Het koude zweet stond hem op het voorhoofd.

„Laten wij direct naar de politie gaan”, stelde hij voor.

Een spotachtig lachje van Raffles verbaasde hem.

„No Sir, die weg zou verkeerd zijn. De politie zou ons niet kunnen helpen. Miss Evelin Bonn, van wie ik dit couvert heb gestolen, zou ontkennen, dat zij de gomoplossing met blauwzuur had vermengd. Dat zou ik toch ook gedaan kunnen hebben?”

„Gij hebt gelijk”, knikte de notaris.

„In de tweede plaats kan ik ook niet persoonlijk naar den politie-inspecteur Baxter in Scotland Yard gaan, om daar mijn bevindingen van deze geheimzinnige misdaad mee te deelen en tegelijkertijd te zeggen:

„Uit dankbaarheid voor de opheldering ben ik zoo vrij, mij persoonlijk aan u over te leveren. Mijn naam is Lord Lister, de Groote Onbekende.”

„Gij hebt gelijk”, antwoordde Barrison, „maar wat moet er dan gebeuren?”

„Ik heb mijn plan reeds ontworpen; zoudt gij in het belang van de opheldering van de misdaad een paar dagen met mij als mijn gast naar Parijs willen gaan?”

„Zeer zeker.”

„All right, notaris! Dan zullen wij morgen met de avondboot vertrekken. Doch tevens verzoek ik u, mij het adres van een notaris te geven, dien gij kent en dien ik morgenmiddag om drie uur kan bezoeken. Blijf dan, evenals bij Mr. Lewin, ook bij dezen notaris in een zijvertrek.”

„Hebt gij misschien ook de bedoeling om uw vermogen aan Miss Evelin Bonn te vermaken?”

„Ik niet en toch ook weer wel. Ik zal het u morgen vertellen. Welken notaris beveelt gij mij aan?”

„Notaris Byer, dat is een goed vriend van mij en hij woont slechts twee huizen van mijn kantoor verwijderd.”

„In orde! Ik zal precies drie uur bij notaris Byer zijn en verzoek u mij direct, nadat ik mijn aangelegenheid heb afgedaan, te verwachten.”

Het duizelde notaris Barrison, toen hij Raffles verliet. Het was meer dan hem in zijn dertigjarige practijk was overkomen.

Denzelfden avond bevond zich Lord Turkington als gast bij Miss Evelin Bonn, en toen hij diep in den nacht naar huis ging, voelde hij zich de gelukkigste aller stervelingen.

Hij hoorde niet, dat Miss Evelin Bonn tot haar vader zei:

„Voordat wij met hem hebben afgedaan, wil ik mij

met Mr. Veith bezighouden. Zooals Mr. Veith mij vertelde, is hij van plan naar Parijs te gaan. Daar zal zijn dood niet opvallen.”

„En wat denk je met Lord Turkington te doen?”

„Zijn vrouw te worden! Mocht hij mij in den loop der tijden gaan vervelen, dan —” Zij maakte een veelbeteekenende handbeweging. „Gij begrijpt mij immers?”

Het is mij meer waard om een Engelsche Lady te worden, dan de eenvoudige Miss Evelin Bonn te blijven.

Ik hoop door Lord Turkington aan het Hof te worden voorgesteld. Mijn carrière kan zoodoende schitterend worden.”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

DE PARIJSCHE CHEF VAN POLITIE.

Den volgenden morgen bracht een bediende aan Miss Bonn een prachtig bouquet orchideeën, uit de kostbaarste bloemen bestaande, benevens een ochtendgroet van Mr. Veith. Aan den ruiker was met gouddraad een klein etui bevestigd, waarin zich een schitterende diamanten ring bevond.

De bediende wachtte op antwoord en zei tot het kamermeisje, dat Mr. Veith liet vragen, wanneer hij zijn opwachting mocht komen maken.

Miss Evelin las den brief, die erbij was bezorgd, en sprak:

„Noodig Mr. Veith uit, om tegen twaalf uur te komen lunchen.”

Met een stralend gezicht ontving zij den Afrikaan.

Zij was zoo beminnelijk mogelijk tegen hem.

„Volgens den wensch van uw vader,” vertelde de huwelijkscandidate, „zal ik hedenmiddag om drie uur, vergezeld door uw vader, mijn notaris opzoeken en daar het document opstellen, dat uw vader vóór onze verloving van mij verlangt.”

Zij sloeg haar arm om zijn hals en kustte hem.

Zij zag niet, hoe Mr. Veith, toen hij het boudoir verliet, om zich vandaar naar den ouden heer Bonn te begeven, een zakdoek te voorschijn haalde en zijn mond met zooveel kracht afveegde, alsof hij zooveel iets walgelijks met zijn lippen had aangeraakt.

Waren het de kussen der bekoorlijke Miss Evelin geweest?

Met den ouden man had hij een kort onderhoud.

Zij spraken af, dat zij elkaar om drie uur bij notaris Byer zouden ontmoeten.

Op dezelfde manier als de vorige keeren speelde zich hier de scène af.

Toen Mr. Veith en Bonn voor het huis van den notaris afscheid van elkaar namen, sprak Mr. Veith:

„Ik rijd van hier dadelijk naar het station en moet, zooals ik reeds aan Miss Evelin vertelde, voor veertien dagen naar Parijs.

Zeer dringende zaken beletten mij, reeds nu van mijn geluk te genieten.

Ik wil mijzelf het verdriet van het afscheid besparen en verzoek u daarom, Miss Evelin mijn afscheidsgroeten over te brengen en haar te zeggen, dat ik haar uit Parijs dadelijk zal schrijven. Ik hoop, dat zij mij trouw zal antwoorden.”

De vader verzekerde hem nogmaals, dat zijn dochter ontroostbaar was over de scheiding, al was deze ook slechts van korten duur, maar zaken gingen voor alles en daarom moest zij zich erin schikken.

Hierop namen beiden afscheid van elkaar.

Mr. Veith deed alsof hij eenige oogenblikken naar den wegrijdenden Mr. Bonn keek, daarop keerde hij zich snel om en liep terug naar het zoo juist verlaten huis.

In een particulier vertrek van den notaris wachtte hij op notaris Barrison.

„Wij hebben weinig tijd te verliezen,” zei Mr. Veith tot hem, „om vijf uur vertrekt onze trein naar Parijs. Haast u dus, onze aangelegenheden in orde te brengen.

Ik geloof, dat ik alles zoo heb voorbereid, dat wij binnen een paar dagen reeds succes hebben”.

Samen verlieten zij het huis en begaven zich naar de woning van den notaris, die in allerijl zijn beambten en zijn familie mededeelde, dat hij voor eenige dagen op reis ging.

Den volgenden dag bevonden zij zich te Parijs.

Mr. Veith stapte met notaris Barrison in het Grand Hotel af.

Reeds eenige minuten na hun aankomst zat de zoogenaamde Mr. Veith aan zijn schrijftafel en schreef een brief aan Miss Evelin Bonn, zooals slechts een vurig minnaar dien in elkaar zet.

In tegenwoordigheid van den advocaat bezorgde de millionnaire het schrijven ter post en nu moesten zij wachten op de dingen die komen zouden.

Twee dagen nadat mr. Veith zijn brief had verzonden, kocht hij verschillende witte muizen en bracht die sierlijke diertjes in een kooitje mee naar het Grand Hotel.

Hierop begaf hij zich met zijn begeleider naar den chef van de Parijsche geheime politie, monsieur Lebaudy.

Nadat beide heeren zich hadden voorgesteld, sprak Mr. Veith:

„Wij zijn naar Parijs gekomen om hier een duivelsche misdaad te ontmaskeren. Zoudt u zoo goed willen zijn de eerstvolgende uren in ons gezelschap door te brengen? Wij verwachten namelijk uit Londen een brief, die door een misdadigster aan ons wordt gezonden. Ik hoop bepaald en geloof mij niet te vergissen, dat vorenbedoeld schrijven tot uitvoering van een moord op mijn persoon zal worden gebruikt”.

Monsieur Lebaudy stemde toe en hield het tweetal gezelschap.

Tot de avondpost moesten zij wachten.

Met deze kwam een brief, dien de kellner in de kamer bracht en die direct werd herkend als het blauwachtig couvert, dat door Miss Evelin Bonn werd gebruikt.

Raffles overhandigde den brief aan den chef van politie.

„Er is mij aan uw getuigenis zeer veel gelegen, mijnheer Lebaudy, onderzoek nauwkeurig het poststempel en den omslag, opdat wij, zooals onze Engelsche wetten dat eischen, naar waarheid kunnen getuigen, dat deze brief door de post behoorlijk in onze tegenwoordigheid aan Mr. Veith is afgegeven,” sprak de notaris.

Mr. Lebaudy onderzocht den brief zeer scherp en antwoordde:

„De brief is in ongeschonden toestand.”

„Dan zal ik hem openen,” sprak Mr. Veith.

Met zijn zakmes sneed hij het couvert open en haalde er een vel postpapier en een blauw linnen couvert uit, dat voor het antwoord bestemd was.

Op het oogenblik, waarop de Afrikaner den inhoud te voorschijn haalde, lieten de aanwezige heeren een luid „Ah!” hooren.

Voorzichtig legde de mijnbezitter het couvert op tafel en las:

Mijn innigstgeliefde James.

Sedert jij weg bent, voel ik mij in Londen eenzaam en verlaten. Het is mij alsof de zon niet meer schijnt. O, mijn geliefde, ik zou nooit hebben geloofd, dat ik een man in zoo korten tijd zoo vurig en innig zou kunnen beminnen als ik dat

jou doe. Je brief heb ik eerst twee uur nadat hij in huis was in handen ontvangen. Door de vele correspondentie, die ik krijg, bleef hij onopgemerkt tusschen de overige brieven liggen. Ik zend je daarom een couvert zooals ik ze gebruik en verzoek je, dit voor het antwoord te willen reserveeren! Mijn portier, mijn bediende, mijn kamermeisje hebben de opdracht, zoodra de brievenbesteller het blauwe couvert brengt, het mij direct te overhandigen. Schrijf alsjeblieft dadelijk. Verlangend ziet je antwoord tegemoet, je je eeuwig liefhebbende

EVELIN.

N.B.: Heb je mij nog lief?”

„Jawel!” riep de notaris uit, „ik houd ook al van haar! Vervloekt, heer chef van politie, dit is de meest duivelachtige, de meest geslepen misdaad, waarvan ik ooit heb gehoord!”

Monsieur Lebaudy keek den notaris vol verbazing aan.

„Mag ik vragen, hoe deze zaak in elkaar zit? Tot nu toe heb ik nog niet het geringste vermoeden van een misdaad.”

„Daar ligt het, daar!” antwoordde de notaris, met zijn rechterhand naar het blauwe couvert wijzende.

De chef van politie keek naar het couvert, dat er zoo onschuldig uitzag en sprak op twijfelenden toon:

„Bedoelt gij die blauwe enveloppe?”

„Ja! Die verbergt den dood voor u, voor mij en voor iedereen, die, zonder het geheim te kennen, het couvert zou gebruiken.”

„Dat blauwe couvert?” vroeg monsieur Lebaudy nogmaals.

„Dat draagt den dood met zich mee!” sprak nu ook Mr. Veith.

De politiebeambte stond op en bekeek het voorwerp van alle kanten.

„Niet waar?” vroeg de notaris, „men ziet niet aan het ding, wat het werkelijk is — maar ik zal het u verklaren:

Gij weet, dat de afzender van den brief verzocht, het couvert voor het antwoord te gebruiken. Om dit te doen, zou Mr. Veith de gegomde klep moeten sluiten, nietwaar?”

„Ongetwijfeld,” antwoordde de chef van politie.

„Welnu, om dit te doen, moet men den gegomden rand bevochtigen.”

„Zeer zeker!”

„Wee u, wanneer gij of een ander den gomrand met

de lippen aanraakt, gij zoudt binnen eenige seconden een lijk zijn."

Een zacht „mille tonnerres!" weerklonk van de lippen van den chef van politie.

„Ik heb," sprak Mr. Veith, „om u een bewijs te leveren van dezen misdadigen toelig, een paar witte muizen gekocht. Ik zal nu met een klein schaartje stukjes van den gegomden rand afsnijden en deze aan de diertjes te vreten geven. Gij zult de uitwerking dadelijk zien."

Hij nam een schaar, sneed smalle papierstrookjes af en wierp deze in de kooi.

Met groote opmerkzaamheid stonden de drie heeren om de kooi om te zien wat er gebeurde.

Het diertje had het stukje papier opgeknabbeld en begon aan een tweede.

Een paar seconden speelde het nog hiermede; plotseling wierp het zich op den rug, rillingen voeren door het kleine lichaam, het stiet een angstig piepend geluid uit en een seconde later was het dood.

De mannen durfden nauwelijks ademen.

Met strakke oogen keken zij naar het onschuldige, kleine slachtoffer.

Daarop riep de Afrikaner:

„Blauwzuur, monsieur Lebaudy!"

De chef van politie nam een zakdoek en waaide zich koelte toe. Het gebeurde had hem zeer aangegrepen.

De onmenselijke wreedheid, de gemeenheid en list, waarmee deze misdaad was uitgedacht en voorbereid, waren zelfs voor hem ongekend.

„Ik hoop," sprak notaris Barrison, „dat ik u volkomen overtuigd heb.

De misdaad moest gepleegd worden op een persoon, die zich hier in de Fransche hoofdstad bevindt. Gij zijt derhalve als chef der veiligheidspolitie de aangeezene persoon, om de vervolging dezer zaak op u te nemen."

„Natuurlijk," antwoordde de chef van politie, „sta

mij toe, dat ik dit couvert dadelijk door onzen scheikundige laat onderzoeken.

Van den uitslag van dit onderzoek hangt het verdere verloop der zaak af."

Lebaudy borg het corpus delicti zorgvuldig in zijn portefeuille.

Daarop nam hij ook den brief, dien mr. Veith had ontvangen, tot zich.

Den volgenden morgen reeds zou hij den uitslag mededeelen.

Het onderzoek, dat de scheikundige der politie nog dien nacht deed, had het verwachte resultaat.

De kleefstof van het couvert bestond uit een gomoplossing, welke sterk vermengd was met blauwzuur.

Reeds met de eerstvertrekkende stoomboot reisden mr. Veith, notaris Barrison en monsieur Lebaudy naar Londen.

De Fransche politieambtenaar moest, om miss Evelin Bonn gevangen te kunnen nemen, zich in het bezit stellen van een bevel tot inhechtenisneming, afkomstig van de Londensche politie, en zoo waren ook Londensche detectives noodig om de giftmengster in verzekerde bewaring te stellen.

Zoodra zij in de Theemsstad waren aangekomen, begaf notaris Barrison zich met monsieur Lebaudy naar Scotland Yard, om Baxter met het voorgevallene in kennis te stellen en de noodige formaliteiten in orde te brengen.

Mr. Veith daarentegen had voor korten tijd afscheid van zijn beide reisgezellen genomen en als plaats van ontmoeting het bureau van den notaris opgegeven.

Mr. Barrison wist echter, dat zij hem terug zouden zien.

Nog eenmaal drukte hij hem de hand en bedankte hem hartelijk voor de hulp, die hij in deze zaak had geboden.

NEGENDE HOOFDSTUK.

DE ONTMASKERDE.

Miss Evelin Bonn was in een zeer zenuwachtige bui. Zij en haar vader zaten in haar weelderig ingericht boudoir.

Reeds urenlang wachtte zij op den brief van mr. Veith, en zij kon zich niet verklaren, waarom deze wegbleef.

„De Afrikaansche millionair zal door zaken verhinderd zijn geweest,” sprak haar vader, „het is niet noodig, dat je je daarover opwindt.”

Op dit oogenblik trad een bediende binnen en meldde:

„Een heer, die zijn naam niet wil noemen, wenscht de lady te spreken.”

Miss Evelin Bonn haalde misnoegd de wenkbrauwen op en sprak:

„Ik ben niet voor naamlooze menschen te spreken.”

De bediende ging heen.

„Ik heb een gevoel, alsof wij een onaangename tijding zullen krijgen,” zei miss Evelin tot haar vader.

„Je bent zenuwchtig.”

„Ik kan het niet helpen. Vannacht is mij de doode graaf van Heresford verschenen om mij naar het altaar te leiden.”

„Je ziet spoken en —”

Verder kon de oude niet spreken.

Als verlamd van schrik staarde hij naar de deur, waardoor een gemaskerd heer binnenkwam.

„Ik ben gewend, om ontvangen te worden,” sprak de indringer, „en wensch een onderhoud met u te hebben.”

„Roep de politie!” riep miss Bonn tot haar vader.

De gemaskerde lachte, nam plaats alsof hij thuis was en stak een sigarette aan.

„Wel,” sprak hij op onverschilligen toon, „roep de politie als getuige bij ons onderhoud. Dit zal zeer interessant voor haar zijn.”

Miss Bonn beefde plotseling over haar geheele lichaam.

Een bang voor gevoel maakte zich van haar meester.

„Wie zijt gij? Wat wilt gij?” vroeg zij met moeite. „Ik kom uit naam van den graaf van Heresford,” antwoordde de gemaskerde.

Een kreet weerklonk door het boudoir.

De oude had intusschen zijn zelfbeheersching teruggekregen.

„Houd uw ongepaste aardigheden voor u, mijnheer, en maak mijn dochter niet verschrikt,” riep hij op barschen toon.

„Oho,” lachte de gemaskerde, „is het lieve duifje zoo vreesachtig? Dat had ik niet gedacht.”

„Zeg, wat gij hier komt doen. Ik heb geen lust, mij langer met u bezig te houden.”

„Maar ik wel,” hoonde de gemaskerde, „ik breng zooveel tijd voor u mee, als de graaf van Heresford noodig heeft om weer uit zijn graf te voorschijn te komen.”

Nu begon ook de oude Bonn bang te worden.

Een nieuwe gil weerklonk.

„De lady heeft werkelijk zenuwen,” spotte de indringer, „en daarom zal ik u niet langer lastig vallen dan noodig is. Namelijk —”

Hij kruiste zijn beenen over elkaar en fixeerde met zijn zwarte oogen de schoone miss eenige seconden.

„De graaf van Heresford bracht mij gisteren een bezoek.”

„De graaf is dood!” viel de oude hem in de rede.

„Natuurlijk is hij dood,” lachte de onbekende, „daarom komt hij ook niet zelf, maar zendt mij. Ik ben namelijk sinds zijn dood zijn buurman.”

„Hij is krankzinnig,” fluisterde miss Bonn haar vader toe.

„Gij vergist u, lady,” antwoordde de gemaskerde, „ik ben niet zoo krankzinnig als uw vrienden, die zich door uw schoonheid laten betooveren en dan met u in blauwe couverts correspondeeren.”

Miss Bonn rilde opnieuw.

Zij werd bang voor dezen bezoeker.

Ook de oude Bonn voelde bij de laatste woorden van

den vreemdeling zijn knieën knikken en moest plaats nemen.

„Blauwe couverts,” vervolgde de geheimzinnige vreemdeling, „zien er aardig uit en zijn solide, maar gevaarlijk! Ik zou liever rose gebruiken.”

Miss Bonn hijgde naar adem.

Haar vader had het koude zweet op het voorhoofd.

„De graaf van Heresford, mijn buurman, heeft mij gezworen, dat hij nooit weer een blauw couvert wil gebruiken. Hij zal dien eed wel houden, want hij is dood. Hij gaf mij opdracht, daar hij, toen hij zijn testament maakte, krankzinnig was en geheel vergeten had, dat hij twee arme studeerende neven bezit, u te bevelen, mij een verklaring te geven, dat gij afstand doet van de nalatenschap ten behoeve zijner beide arme bloedverwanten.”

Miss Bonns oogen fonkelden van haat.

„Gij wilt ons dus afpersen?” riepen het jonge meisje en de oude man op verschrikten toon. (Zie het titelblad.)

De gemaskerde antwoordde lachend:

„Als gij het afpersing wenscht te noemen, dan ja. Ik houd mij bij voorkeur met dergelijke afpersingen bezig. Om het kort te maken ik heb geen tijd genoeg om van u een schriftelijk antwoord te vorderen met ingesloten een voor de gezondheid bevorderlijk couvert van blauw- blauw-, drommels! bijna zou ik zeggen blauwzuur! Zeker omdat dat woord ook met blauw begint. Ik bedoel echter: van blauw linnenpapier.”

De met ringen getooide en van diamanten vonkelende handen van Miss Bonn omklemden krampachtig de leuning van haar stoel.

Alles in de kamer begon voor haar oogen te draaien.

Zij voelde zich een onmacht nabij.

„Ik ben bereid,” fluisterde zij nauwelijks hoorbaar, „aan den wensch van den graaf van Heresford te voldoen.”

„Dat zul je niet doen,” riep de oude Bonn uit, terwijl hij zich met een dolk in de hand op den gemaskerde wierp.

Deze was echter op een dergelijken aanval voorbereid.

Voordat de oude hem kon bereiken, gaapte hem de mond van een Browning pistool tegen.

„Schie niet!” riep miss Bonn, haar handen angstig smeekend opheffend.

„Stel u gerust,” lachte de vreemdeling, „het is maar een grap, die wij drijven, om onze zenuwen op de proef te stellen. Steek dien dolk weer bij u, mr. Bonn.

Ik erken, dat uw zenuwgestel niets te wenschen overlaat.”

„De duivel woont in u!” knarsetandde de oude en ging weer naar zijn stoel terug.

„Ga nu aan uw schrijftafel zitten!” beval de gemaskerde de sidderende miss Bonn, „en schrijf wat ik u zal dicteeren.”

De diva waagde het niet, zich te verzetten en deed wat haar bevolen werd.

„Neem blauw schrijfpapier,” riep de vreemdeling, „en zet nu het volgende:

„Bij dezen verklaar ik onder eede, dat mij de nalatenschap van den graaf van Heresford niet rechtmatig toekomt en ik er geen aanspraken op kan of wil maken. De graaf van Heresford heeft het testament onder mijn invloed opgemaakt.

Miss EVELIN BONN.”

De onbekende stond op, nam de nog natte verklaring en las deze.

Bevredigd gaf hij het papier aan haar terug en sprak:

„Neem nu een blauw couvert en adresseer het op deze wijze:

„Aan notaris Barrison,
Londen, Broadstreet.”

Weer gehoorzaamde miss Bonn.

De gemaskerde overtuigde zich er van, of het adres juist was, gaf het couvert aan miss Bonn terug en sprak:

„Sluit den brief nu hierin en — — sluit, alstublieft het couvert. Het blauw — blauwzuur, — och, hoe kom ik toch telkens aan dat woord, het blauwe papier zal geen schadelijke gevolgen hebben voor u, wanneer gij eraan likt.”

Hij lachte spottend, toen miss Bonn het couvert sloot, terwijl een lijkkleur haar gelaat overtoog.

„Vergeet den postzegel niet.”

Nadat miss Bonn ook deze had opgeplakt, stak de gemaskerde den brief in zijn zak.

„Zie zoo, nu heb ik met u afgehandeld. De doode graaf zal nu rustig kunnen slapen. Ik wensch u hetzelfde.”

Hij ging naar de deur, opende deze half en bleef toen staan, terwijl hij sprak:

„Ik voel mij nog verplicht u mijn naam te noemen.”

Hij wachtte eenige oogenblikken, toen klonk het scherp en duidelijk:

„John Raffles!”

Op hetzelfde moment was de deur achter hem dicht gevallen en met doodsbleeke gezichten keken vader en dochter elkaar aan.

„Wij zijn ontmaskerd,” kermde miss Bonn, „wij moeten vluchten, voordat het te laat is.”

„Nonsens!” schreeuwde de oude man, „de graaf heeft opvolgers genoeg. Wij zullen de schade wel weer inhalen.”

„Ik wist, dat ons heden iets onaangenaams zou overkomen,” zuchtte Evelin.

„Houd je goed. Lord Turkington kan elk oogenblik komen.”

„Begrijpt gij, hoe Raffles ons geheim ontdekt kan hebben?”

„De duivel hale dien kerel! Neen, ik begrijp het niet!”

TIENDE HOOFDSTUK.

DE ONTMASKERING.

Een uur later betrad Raffles als Lord Randolph de woning van zijn vriend lord Turkington.

Een bediende deelde hem mede, dat de lord zich bij miss Evelin Bonn bevond.

Onmiddellijk reed ook Raffles daarheen.

Hij was oneindig dankbaar, zijn vriend daar goed en wel aan te treffen.

„Waar zijt gij de laatste dagen geweest?” vroeg lord Turkington.

„In Schotland bij mijn broer,” loog Raffles. „Ik hoop, dat gij mij niet al te zeer gemist hebt. In het gezelschap van een zoo schoone vrouw vergeet men zijn beste vrienden.”

Miss Evelin Bonn behandelde hem met koele minachting.

Na een poosje trad de vader der jonge dame de kamer binnen.

De groote onbekende zag, dat miss Evelin haar vader met onrustige blikken aanzag.

„Nog geen brief?” vroeg zij hem.

„Wat voor een brief?” vroeg lord Turkington, bij wien jaloezie opkwam.

„Een gewichtige brief over zaken, stel je gerust,” glimlachte zijn aanstaande.

„Een notaris, met wien ik zeer bevriend ben, vertelde mij, dat de graaf van Heresford u zijn geheele vermogen heeft nagelaten,” sprak Raffles tot miss Bonn.

Miss Evelin Bonn fronste het voorhoofd.

„Gij schijnt erg nieuwsgierig te zijn, lord Randolph, ik begrijp niet, welk belang gij stelt in den graaf van Heresford en mijn persoon.”

„Ik stel er in zooverre belang in,” sprak Raffles, „dat het mij verbaast, bij u niet het minste verdriet te bespeuren over den dood van een trouw vriend.”

„Wilt gij mij beleëdigen?”

Lord Turkington, wien de opmerking van Raffles ook niet aanstond, merkte op onvriendelijken toon op:

„Uw optreden is ongepast, lord Randolph!”

„Werkelijk?” lachte Raffles, „heb ik u ooit aan-

leiding gegeven om u over mij te beklagen? Gij zult mij toegeven, lord Turkington, dat een persoon, die iemand zulk een groot vermogen nalaat, als de graaf van Heresford dit aan miss Bonn deed, aanspraak mag maken op eenige deelneming, al ware het slechts een gehuichelde.

Mij doet de onverschilligheid der miss onaangenaam aan.”

Lord Turkington zag in, dat de woorden van Raffles op waarheid berustten.

Maar in zijn verliefdheid wilde hij dit niet toegeven en antwoordde:

„Ik verzoek u, lord Randolph, uw opmerkingen in deze aangelegenheid voor u te willen houden. Miss Evelin Bonn staat onder mijn bescherming en ik weet zeer goed, wat haar voor de buitenwereld te doen staat.

Wanneer de graaf van Heresford zijn vermogen aan deze dame heeft nagelaten, dan is dat een particuliere zaak, die niemand iets aangaat. Miss Evelin Bonn heeft niets gedaan om het vermogen van den graaf te verwerven.”

„Het is mogelijk,” sprak Raffles met een eigenaardig glimlachje, dat miss Bonn het bloed naar de wangen dreef, „maar men spreekt er in de Londensche kringen reeds over en ik denk, dat gij als de toekomstige verloofde der miss en als Engelsch lord een uiterst wankelbare eer te verdedigen hebt.”

Lord Turkington richtte zich vol trots op:

„Zijt gij van plan, een voordracht over „eer” te houden, Lord Randolph?”

Raffles haalde de schouders op.

„Vat het op, zooals gij wilt, maar vergeet niet, dat ik als uw vriend voor u sta en slechts als vriend tot u spreek.”

„Ik bedank voor een vriendschap, die zich op beledigende wijze uit.”

„Lord Turkington!”

„Lord Randolph!”

Zij keken elkaar met fonkelende oogen aan.
Een uitbarsting scheen onvermijdelijk.

Nu kwam miss Evelin Bonn, die zoo verstandig was om verder twistgesprek te willen vermijden, tusschen beide.

„Ik bid u, heeren, bedenkt, dat gij u in gezelschap bevindt van een dame!”

Maar Lord Turkington had alle zelfbeheersching verloren.

Hij zag in Raffles niet meer den trouwen vriend, maar een vijand, die hem zijn geluk wilde ontstelen.

Met een vijandige uitdrukking in zijn oogen, trad hij op Lord Lister toe en sprak:

„Het spijt mij, dat men met personen, zooals gij er een zijt, niet duelleert. Ik zou deze zaak anders met de wapens willen beslechten!”

De groote onbekende beantwoordde deze beleediging met een zachten, treurigen blik. Daarop verliet hij, zonder om te kijken, het vertrek.

Op straat gekomen, gaf hij een brief in een blauw couvert aan een jongen en beval dezen, den brief aan Miss Bonn te bezorgen.

Daarop nam hij een rijtuig.

Op eenigen afstand van het huis naderden in snelle vaart twee auto's.

Nieuwsgierig keek Raffles de auto's na, die voor het huis van miss Evelin Bonn stilhielden en hij zag er een dozijn mannen uitstappen.

„Scotland Yard heeft zich mobiel gemaakt,” fluisterde Raffles en reed verder.

.....
Lord Turkington had zijn goed humeur verloren.

Te vergeefs trachtte Miss Evelin Bonn hierin verandering te brengen.

Zelfs de champagne, die zij voor hem schonk, vroolijkte hem niet op.

welke wijze hij het weer goed kon maken.

Hij had een gevoel, alsof hij Raffles schandelijk onrecht had aangedaan en hij dacht erover na, op

Een bediende bracht een brief binnen, die juist was bezorgd.

Met een zachten vreugdekreet greep miss Bonn naar het couvert dat een harer blauwe enveloppes scheen te zijn.

Zij dacht, dat het het antwoord van Mr. Veith was.

Haastig scheurde zij het couvert open en las.

Plotseling zag Lord Turkington, hoe Miss Evelin Bonn wankelde en haar gelaat doodsbleek werd.

Verschrikt wilde hij haar helpen, maar zij weerde

hem af en las nogmaals den inhoud van den brief, die luidde:

„Miss Bonn!

Ik heb u een diamanten collier gezonden en een ring. Beide zijn Parijsche imitatie en niet waard, dat ik ze terug kom halen. Misschien zult gij de dingen willen dragen op uw laatsten gang naar het schavot.

Daar ik er een sport van maak, misdadigers te straffen, lever ik u aan het gerecht over en ben blij, de rij mijner daden met deze vermeerderd te hebben. Ik heb u het leven ontstolen.

JOHN C. RAFFLES.”

Met starenden blik keek Miss Bonn naar den brief. Lord Turkington wist niet, wat hij uit haar vreemde houding moest opmaken.

Daar hoorde hij het geluid van vele mannenstemmen in huis.

Ook Miss Bonn hoorde het.

„Mijn God, wat is dat?”

Angstig luisterde zij aan de deur.

Plotseling werd deze opengeworpen.

Een aantal mannen met revolvers in de hand snelde de kamer binnen.

„In naam der wet,” riep inspecteur Baxter, „neem ik u gevangen, Miss Evelin Bonn, wegens gepleegden moord en een poging tot een nieuwen!”

Bleek als een lijk staarde Miss Bonn de beambten aan.

„Mag ik den heeren om een verklaring verzoeken?” vroeg Lord Turkington vol ontzetting.

De beambte boog vol eerbied voor den lord en sprak:

„Het doet mij leed, niet aan den wensch van uw lordschap te kunnen voldoen. Uw lordschap zal bij het verhoor alles vernemen.”

Daar weerklonk een schot.

Een oogenblik luisterden allen.

„Mijn vader!” riep Miss Bonn en in het volgende oogenblik had zij, zonder dat iemand het had kunnen beletten, een gouden flacon, die zij aan een ketting droeg, geopend en aan den mond gezet.

Als door den bliksem getroffen, viel zij op den grond.

„De blauwe dood,” mompelde notaris Barrison, „zoo stierf de graaf Van Heresford en waarschijnlijk nog anderen.”

Daarop wendde hij zich tot Lord Turkington:

„Om u voor een dergelijken dood te bewaren, heeft

J. C. R. (hij noemde den naam niet) deze misdadigster ontmaskerd. Het is zijn werk. Wij zouden het niet hebben gekund."

Lord Turkington keek als versuft om zich heen.

De notaris moest hem steunen, opdat hij niet zou neervallen.

Inspecteur Baxter had zich over de doode heengebogen en nam den brief, dien zij nog in de hand hield.

Vol belangstelling las hij den inhoud en plotseling stiet hij een vloek uit.

„Wat is er, inspecteur?" vroeg detective Marholm.

„Vervloekt! Ik vind hier een brief van Raffles. Er gebeurt waarachtig niets meer, zonder dat Raffles zich ermee bemoeit!"

„Of omgekeerd," antwoordde detective Marholm, „zonder Raffles gebeurt er niets meer!"

„Zonder gekheid, heeren," sprak notaris Barrison, „ik hoorde, wat gij daar van Raffles zeidet. Wij moeten hem dankbaar zijn, dat hij met zijn buitengewoon

talent deze duivelsche misdadigster heeft ontmaskerd."

„Raffles?" vroeg politie-inspecteur Baxter.

„Ja, Raffles," herhaalde notaris Barrison, „zijn werk is het, dat wij hier staan en dat de moord, gepleegd op den graaf Van Heresford, is opgehelderd en gewroken."

„Een moord?"

„Een moord, heer inspecteur."

„Waarvan hij niets vermoedde," dacht detective Marholm.

„Raffles heeft dezen moord ontdekt," vervolgde notaris Barrison, „en verdient daarvoor openlijk gehuldigd te worden."

„Een standbeeld," sprak Marholm met luide stem, „en daaronder in gouden letters het opschrift:

*Aan den genialen Raffles,
van de dankbare Engelsche politie."*

De volgende aflevering (No 31) bevat:

„DE ALARMKREET"

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spannt hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.